

junij 2013

Pacifik 2013

Pacifik

1. junij 2013, sobota

Kiribati - Francoska Polinezija (1. in 2. dan)

Jutro je sončno z rahlim jugovzhodnikom. Sidrišče se je v tednu dni, kolikor sva tukaj prebila, izkazalo za odlično. Vala skoraj ni bilo čutiti, dostop do dingi pontona je bil enostaven, sidranje v mivki varno in voda kristalno čista. S tako čisto vodo na sidrišču pred mestom je bil do sedaj primerljiv le še Bonaire na Nizozemskih Antilih. Z dodatkom, da je tukaj sidranje pred koralnim grebenom in je snorklanje možno kar z barke. Nasplošno so sidrišča v precej kalnih vodah, s tega stališča še posebej slaba so bila na Markizinih otokih v Francoski Polineziji.

Ampak, vsega lepega je enkrat konec. Tako tudi tega. Odhajava v nemirne vode. Vetru in toku naproti. In valu! Smer jugovzhod, otočje Tuamotu. Ali ga doseževa ali ne bo pokazal čas. 1200 napornih milj naju čaka. Ves čas se bo potrebno boriti s smerjo, vsaka izgubljena stopinja pomeni na tej razdalji slabih 20 milj orcanja in nabijanja v val. Če snast zdrži, seveda. Kakorkoli, Rangiroa je v smeri 150, plujeva pa nekje med 160 in 170. Če se veter ne obrne bova Francosko Polinezijo (ki je velika kot Evropa) gladko zgrešila...

Jutro je sončno z rahlim jugovzhodnikom. Sidrišče se je v tednu dni...

Hej, ne!

Deja vu.

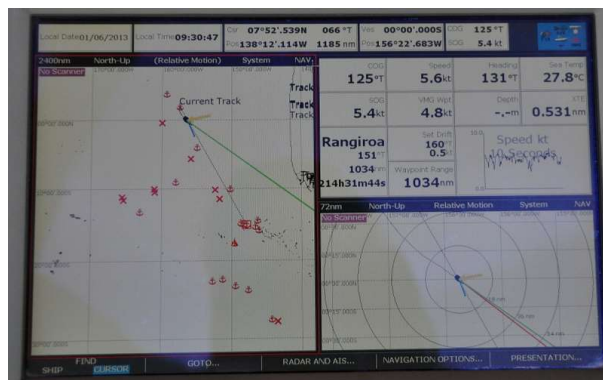
Res je isti datum, vendar je nov dan. Vmes je bila noč. Saj sva šla vendar spat! Dogodki se ne ponavljajo. Ne smejo se. Saj se mi menda ne meša. Ampak. Včeraj je bil 1. junj in danes je 1. junij. In jutri bo 2. junij. V čem je torej štos? To je finta! S kapitanovim dekretom se je po izplutju iz Kiribaških teritorialnih voda zamenjal datum. Le na uradnem ladijskem kronometru, višku tehnike, je možno nastaviti datum in uro na UTC+14, nikjer drugje ni šlo. In to še ni vse! Poleg tega je uradni ladijski kronometer še posodica za svinčnike. Res so mojstri ti kitajski izdelovalci novoletnih poslovnih daril. In spet velja tisto, kar piše na instrumentih in kar vztrajno razlagajo vsi računalniki in (pre)pametni telefoni. Niti Raymarine, niti Microsoft ali Google, nihče ne priznava obstoja te majhne enklave v časovnem pasu UTC+14. Tega se na mašincih enostavno ne da nastaviti. Invalid date. Pa to velja tukaj že od leta 1995, pred mileniumom in vsemi popravki datumov, ki so bili narejeni v te namene. Vendar opcije UTC+14 ni nihče vnesel, pa je tako enostavno. Toliko o skrbi velikih za male.

Dopoldan sva spet preplula ekvator, že drugič v smeri sever-jug. Kot se za ekvator spodobi, je ravno takrat nehalo pihati in je močno zavalovalo. Da naju je malo prerukalo. Hja, tako je to, ko se gre preko ekvatorja. Vendar s tem, da bodo fotke morda premaknjene, zgodba še ni končana. Ob tem veličastnem dogodku je Vesna splovila novo plovilo na Pacifiku. Steklenico s sporočilom. Kdor jo najde, za nagrado dobi pravico, da nam to sporoči. Pa da vidimo, v katere roke bo romala nagrada.

Veter se je ponoči počasi obračal in danes (no, tudi včeraj je bilo danes, ampak tole je drugače, to je mišljeno danes kot danes in ne včeraj kot danes; ma nima veze...) piha iz severovzhoda. Trudiva se pluti čimbolj proti vzhodu, sedaj imava priliko. Malo pomaga tudi ekvatorialni proti tok in rezultat je viden. Čez dan pade razdalja do Rangiroe pod 1000 milj. Vzokov za slavlje kolikor hočeš. Nujno moram popiti kakšno pivo, preden poteče rok uporabe!

edina prozorna steklenica, ki sem jo našla je od coco likerja iz marie galanta .vsebina je romala v plastično steklenico

na tej poziciji sem vrgla steklenico v vodo

....z velikim lokom v morje....bum...

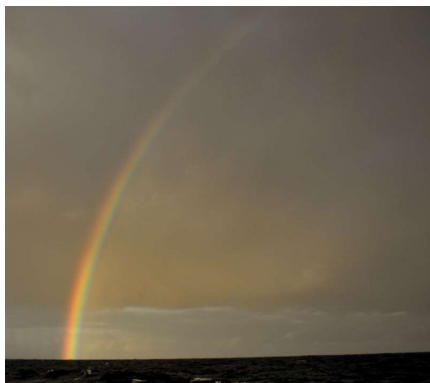
....kdo ve na katerih čerih se bo razbila ... ali pa ne ?

2. junij 2013, nedelja

Kiribati - Francoska Polinezija (3.dan)

Believe it or not! Mala je naredila rekord, ki ga zlepa ne bo mogla več ponoviti. V zadnjem dnevu, natančneje od pol devetih dopoldne 1. junija do pol devetih dopoldne 2. junija, je preplula 280 milj. In to proti vetru! Neverjetno, a resnično. To je pa že številka, ki se je ne bi sramoval niti Reini na svojem 42 čoveljskem dirkaškem trimaranu. In da bo vse skupaj še bolj zgodovinsko, je bilo to točno na drugo obletnico izplutja iz Izole. Lepšega darila si ne bi mogla zamisliti. In še en pomemben mejnik se je zgodil na Kiribatiju. Log je obrnil številko 21.600 milj. Mala ima za sabo preplut obseg Zemlje.

Vetrovi so nama še vedno naklonjeni. Vzhodnik do severovzhodnik. Če bi ga bilo za beaufourt manj, bi bilo (v primerjavi s pričakovanji) že kičasto. Tako imava pa precej vala, v katerega rineva z močno skrajšanimi jadri. Valovi nas tolko upočasnijo, da hitrost plovbe ni briljantna. In napoved je podobna za naslednjih nekaj dni. Ne najbolj prijetna plovba, ker smo ves čas nagnjeni, mi pa raste upanje, da se kliramo naslednji ponedeljek. In da sploh pridemo do Rangiroe. Ta del poti, iz Božičnega otoka do Rangiroe, se mi zdi najtežja predvidena etapa letos. Popoldan upanje začne kopneti, priplula sva v področje južno ekvatorialnega toka. Dober voz ga je, ki nama smer pokvari za krepkih 10-15 stopinj. Zaenkrat smer še (skoraj) loviva, če se veter obrne le malo na jug, pa ne bo več šlo. Tudi veter je padel in plovba je po novem počasna, a prijetna.

sredi pacifika lepa mavrica

3. junij 2013, ponedeljek

Kiribati - Francoska Polinezija (4.dan)

Eno samo ladjo so videli instrumenti, jaz je nisem. Jih je bilo pa zato na sidrišču pred Božičnim otokom veliko, v nekem trenutku celo šest cargo ali velikih ribiških. Očitno je to sidrišče eno redkih primernih za take ladje na tem koncu sveta in potem ga vsi uporabljajo. Pogled je že skoraj spominjal na del sidrišča pred Panamskim kanalom ali Bosporjem. Sedaj smo pa spet v samoti... Upanje, da srečamo jadnico je pa že skoraj nično, čeprav je zadnji dan priplula pred Božini otok ravno jadnica, šolska, dolga trideset metrov. Tako razmišljam, ko ob enih ponoči zatuli alarm. Ribiška ladja je. Motovili in motovili, nikakor ne morem pluti pred njo. Ko že mislim, da bo šlo, spet obrne. Saj jih razumem, plujejo tja, kjer so ribe. Problem je, da kjer so ribe so ribiči in kjer so ribiči so mreže. Vendar mi ni druge, kot da plujem za njimi, v dolgem loku se jih poskusim izogniti, sem pa v najbližjem trenutku manj kot miljo stran. No, vse je bilo v redu.

Do treh ponoči motovilijo okoli in ves čas jih moram imeti na monitorju. Vetra ni veliko, 3 Bf, in temu primerno malo je tudi vala, pa jim vseeno ne moreva uiti. Čakam, da so šest milj za nama, preden se končno počasi spravljam k zasluženemu počitku. Takrat pa nekaj počni in jambor začne opletati. Le dveh stvari se bojim na morju, strele, ki mi lahko v enem šusu uniči vso elektroniko in tega, da se mi strga sprednja pripona in mi pade jambor. Tokrat ni bila strela. A-ja-ja-jaaaaah! Akcija je bila hitra in učinkovita. Jadra so pospravljena tako rekoč v trenutku, zvezan sem in že sem na premcu s podigačem špina v roki. Jambor je za silo fiksiran. Motor še dela, to je tudi nekaj. Ni pa taka rešitev trajna, nekaj bo potrebno ukreniti. Do Tuamotjev ne prideva.

Maili pojejo in prijatelji, ki imajo izkušnje s tem koncem sveta mi potrjujejo, da je edina pametna solucija Papeete, Tahiti. Še sto milj dalj. No, fino! Proti jutru se veter začne dvigovati in kmalu ga je 5 Bf. V takem valu lahko plujeva le z vetrom. Plan B. Malden, naseljen atol, brez dostopa do lagune, morda bo dovolj mirno da se sidrava na zavetrni strani. 85 milj je do tja, podvzati se morava, če želiva prispeti pred nočjo. Jutri upam, da bom lahko spustil genovo ali pa splezal na jambor da sploh vidim, kaj je odletelo. Šanse, da tukaj sredi ničesar to popravim so minimalne, morda pa le lahko toliko poflikam snast, da bova lahko plula tudi v veter. In uporabila vsaj glavno jadro. Diesla imava do Papeeteja dovolj zgolj teoretično. Le upam lahko, da bo za otokom manj vala, da se bova sploh lahko sidrala. Na odprtem ga je 2-3 m plus še nekaj metrov dolgega oceanskega, ki se vali od nekje daleč. Od časa do časa se vse skupaj sešteje prav neprijetno. Ni šans, da karkoli naredim tukaj.

Obstaja tudi plan C. Penryhn, Cookovi otoki. Tam ni nič, baje imajo pa letališče, samo ne verjamem, da mi lahko DHL karkoli dostavi tja. Je pa blizu, le dva ali tri dni plovbe z vetrom. Ima laguno in je naseljen, torej se da dobiti vsaj kokosove orehe in ribe...

Za povrhu mi satelitski internet javlja NO SIM. Res krasno, sedaj ko smo v težavah, ostanemo še brez komunikacij. In brez vremenskih napovedi! In ker se ne javljamo kot običajno, naj kdo še panično sproži reševalno akcijo in zabava bo popolna.

4. junij 2013, torek

Kiribati - Francoska Polinezija (5.dan)

Sinoči se ni vse izšlo gladko. Uro, morda le pol ure sva bila prepozna. V mraku se ni več videlo, kje bi se lahko sidrala, na karti (ki fali pol milje!) označeno sidrišče pa je bilo neuporabno. Zaradi močnih vetrov nekje v Francoski Polineziji in posledično visokega SE vala, se je nad sidriščem zgradil ogromen surferski val, ki je takole po oceni nestrokovnjaka dosegal 5-7 metrov. Kolikor se je v poltemi sploh še videlo. Reef je strm in sidranje na nekaj metrov od reefa (da je globina še znosna) brez karte in v temi res ne bi počel. In niti ne vem, kaj je spodaj, da ne bi potem jutri še sidro reševala. Plan B.

V popolni temi brez lune sva plutala v zavetrju otoka. Veter naju je nosil na odprto, zmešani tokovi pa šetali amo-tamo. In ti tokovi niso bili zanemarljivi, 1-2 vozla jih je bilo. Zoprno. No, vsaj toliko mirno morje je bilo, da sem lahko skakal po palubi. Privezan, jasno. Da skrajšam, ob desetih zvečer je cela klobasa (pripona, rola in jadro) zvezana na palubi. Kakšne tri metre gleda preko kljuna in dva metra preko krme. Upam, da jo pripeljeva s sabo na Tahiti. Dve dvižnici imam namesto sprednje pripone, in tudi za to upam, da bo dovolj. Ena je speljana s podaljškom preko škripca na kljunu v kokpit in jambor se je dal dobro fiksirati. Kako enostavna srednješolska geometrija, pa mi ni potegnilo. So mi morali drugi povedati. Sedaj tudi vidim, kaj je počilo (kolikor se to v temi da videti). Ni zajla, ampak terminal ali kakorkoli se temu že reče.

Dobre tri ure sva delala in motorirala do obale in nato plutala dokler ni bil val prehud in spet motor in smer obala. I tako deset, petnaest puta. Ko je vse pritrjeno in pospravljeno, dam četrtno glavnega jadra ven in s tremi vozli plujeva proti jugu. Morja je ogromno, vetra za 6 Bf. Naštiram alarme in umrem. Pozna se mi, da mi manjka ena noč.

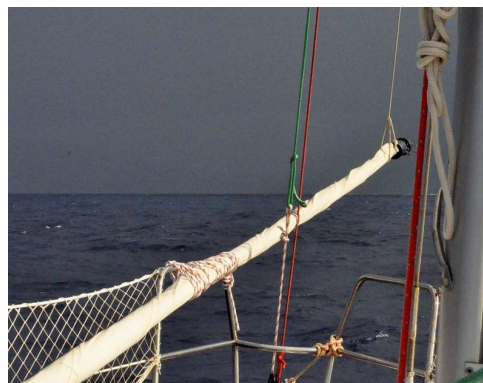
Danes je dan lep, sončen, veter počasi slabi in proti večeru ga je le še 4 Bf in zunaj imava celo glavno jadro. Smer ni čisto prava, a bomo o tem razmišljali drugič. Hitrost je za dane pogoje čisto solidna, 5 vozlov. Dodam pomožni cilj, namesto v Papeete greva lahko tudi v Raiateo. Sedemdeset milj bliže je in imajo boatyard. No, ali greva v Papeete ali Raiateo se bom odločil čez nekaj dni, obe opciji sta še odprti.

So far so good je rekel tisti, ki je skočil z vrha stolpnice, ko je letel mimo prvega nadstropja. Upam, da midva nisva v taki poziciji, čeprav sva tudi rekla ta znameniti stavek. Nasploh sem zadovoljen z Vesno. In s sabo. Ne glede na to, da ves čas nekaj pametujeva (meni se zdi, da samo Vesna, no ona ima drugačno zgodbo) sva v kritičnih trenutkih še vedno dobro odreagirala. Tudi tokrat. V idealnih pogojih ne bi hitreje pospravila jadra, kot sva ga včeraj ponoči. In potem fiksirala jambor. Enako velja za sinočno delo. Usklajen team sva in to je dobro.

In dobro je bilo tudi današnje kosilo. In pивce. Sedaj ga še Vesna pije. Do Franoske Polinezije ga morava popiti še nekaj sto piksen...

tako zgleda od blizu polomljen/odlomljen konec genoa

tako opornico sva ji naredila - kar fajn je gledala ven iz barke

zadnji konec je tudi fajn gledal ven iz barke

5. junij 2013, sreda**Kiribati - Francoska Polinezija (6.dan)**

Pacifik je bolj slan. To je neizpodbitno dejstvo. Vzeli smo mu četrt kubika čiste vode. Sol je ostala v morju. Tudi iz kruhmašine lepo diši. Na sporedu je filmsko večje, ki se začne že podnevi. Ponoči je namreč še bil ravno pravšnji veter za našo načeto snast, od jutra dalje vztrajno slabi in obrača. Popoldne ga je samo še za 2 Bf NW. Na Mali smo v popolni bonaci, točna krma. Rezultat je znan. Dopoldne prižgem motor, mu okoli poldneva povečam obrate na slabih 2000 in popoldne pospravim tudi mlahajoče jadro.

Do Raiatee imava še 600 milj. Goriva bi z nekaj vetra moralo biti dovolj. Napoved za danes je bila SE, 4 Bf. Eksaktni falitek. Končno enkrat v naše dobro! Za naslednje dni upam, da je točna. Nam obeta prijetno plovbo z vetrovi iz N kvadrantov, tako da ne bi bilo potrebno stalno poslušati brnenja motorja (no, vseeno bolje to, kot vodoravni jambor!). Kakorkoli, bolj na E se držim, nikoli ne vem, kdaj mi bo prišlo prav. Manj kot 90 stopinj na veter (pravzaprav na val) si s tako fiksiranim jamborjem ne upam. Nekaj deset milj daljša pot odtehta potencialne težave.

Kot bi morje vedelo, da ne piha več, se segreje na vročih 31 stopinj. V kabini je vzdušje temu primerno. Ker je elektrike kar naenkrat dovolj za izvoz, svojo pomembno vlogo odigra ventilator. Lakše se diše (tudi brez Bronhija). V eni izmed pomembnih vlog nastopa še pivo. Pijeva kolikor se le da. Moram pohvaliti Vesno, nesebično mi pomaga pri tej naporni raboti.

6. junij 2013, četrtek**Kiribati - Francoska Polinezija (7.dan)**

Danes bi morala biti že blizu Francoske Polinezije, sva pa šele popoldan priplula na razdaljo 500 milj do cilja. Popoldan nama je tudi zmanjkalo goriva v desnem rezervoarju. Ne bo ga dovolj do Raiatee, čeprav je levi malo večji. Če nič ne pihne bova v težavah, če pihne močno pa v še večjih. Sparcraft je napisal, da tako oskrbljen jambor zdrži glavno jadro s krmnimi vetrovi do 10 vozlov. Nič pa mi ni napisal, kako se naj organiziram, da bom imel krmne vetrove do 10 vozlov tukaj in sedaj. No, danes je bilo 2 Bf N stalnica preko celega dneva. Bi pa take vetrove za 500 milj dolgo pot potreboval še naslednje tri ali štiri tedne. S hitrostjo 2 vozla in tokom od strani se pač ne pride daleč. In tako že drugi dan piha diesel. Kakorkoli, do nedelje imam napovedane šibke vetrove, ki naj bi se jutri obrnili na vzhodnik. Takrat dam jadro gor, pa naj Sparcraft meni kar ga je volja! Nekako morava varno priti do Raiatee še preden pihne zares.

Pošiljam maile raznim barkorihračem na Raiateo, da se zmenim za naslov, kamor naj mi Sparcraft pošlje rezervni del. In da se zmenim tudi, da mi nekdo pomaga pri dvigu zadeve na jambor. Ne bi to rad spet počel sam in na sidrišču. Pa na maile v angleščini odgovorijo kot se za njih spodobi. Naredijo se Francoze. Ne vem, kaj je bolje, jutri telefonariti in se zgovarjati po francosko (težka bo, če pričakujejo od mene še kaj drugega, razen bonžuranje) ali naj se še jaz naredim Francoza in se kar pojavim pri nekom na dvorišču...

7. junij 2013, petek**Kiribati - Francoska Polinezija (8.dan)**

S polinezijskimi Francozi sem se včeraj le uspel zmeniti za popravilo in dokaj poceni privez. V angleščini! Upam da drži, kar obljublajo. Sedaj pa v pretep za dostavo rezervnega dela v doglednem času.

Vetra je z dneva v dan manj in ko gledam vremenske prognoistične karte je na njih jasno označena najina lokacija v naslednjih nekaj dneh. Kjer bova midva bo 0 Bf. Nula! Naokoli bo pa malo vleklo. In to naj bi bilo tako do nedelje. Očitno so naju polinezijski bogovi vzeli za svoja in nama pripravili mirno morje. Lepo. In če nama zrihtajo, da ob poti sredi morja srečava Shell floating gas station (duty free, ker smo v mednarodnih vodah), bi bil pa celo pripravljen zamenjati vero. Ali pa, ko bi vsaj mimo pripul štant, kjer prodajajo vesla za jadnice brez jader in goriva ali pa kar do-it-yourself kit za spremembo jadnice v galejo. Nič ni nemogoče. Danes sva recimo plula nekaj metrov stran od boje, mislim da od ribičev, ki lovijo s parangali. Nekaj sto milj od najbližjega naseljenega otoka in na globini 4000 metrov. Naju je že imelo, da bi preverila, če na laksu morda ne visi kak red snapper. Pa naj še kdo reče, da je Pacifik velik in prazen. In zakaj potem ne bi mogla pluti tudi mimo česa drugega? Recimo, novo odkritega otoka?

Danes sva zelo verjetno odkrila nov otok. Ali pa je morda plavajoči otok. In to ne kar tako nek otoček, ampak čisto spodoben otok, nekaj milj velik atol, poln bujne vegetacije. Glede na to, da nikakor nisva mogla najti otoka Vostok I. (razen, če I. ne pomeni Island, ampak "prvi" in je to tukaj Vostok II.) in da je najin vsega skupaj pet ali šest milj stran od neobstoječega Vostoka, predvidevam, da bi potencialno to lahko bil celo Vostok. Ker pa kar tako, v dobi satelitov in na meter natančnega satelitskega pozicioniranja, zadeva ne more biti toliko narobe kartirana, je ni druge logične razlage, kot da to ni Vostok ali pa je Vostok plavajoči otok. Sem preveril pozicijo tudi v Wikipediji in ne samo na chart plotterju, pa vsi viri strumno navajajo isto pozicijo. Pozicijo, kjer otoka ni. Sigurno je pa nekoč tam bil, saj ga sicer ne bi kartografirali. Logično. Bom napisal en dopis kartografskim službam in jim predlagal, da k podatku o legi otokov dodajo še podatek o

letnem driftu, podobno kot velja za magnetno deklinacijo. Ja, to bi bila pametna rešitev, potem bi si vsak lahko sam izračunal, kje se (plavajoči) otoki v resnici nahajajo!

No, če pa ne gre za plavajoči otok, potem je to še neodkriti otok in ga zatorej slovesno in uradno poimenujem Mala I. in nanj zapičim slovensko zastavo. Itak imam na barki eno full size, darilo slovenskega parlamenta. Hmm... Ampak, kaj Deželica na nergaški strani Alp to sploh zasluži? No, kakorkoli, iz Wikipedije je potrebno odstraniti podatek, da je Vostok odkril ruski pomorščak s tipičnim ruskim imenom, Fabian Gottlieb von Bellingshausen, ter navesti pravi in edini resnični podatek o moji malenkosti. Popraviti je potrebno še naslov in koordinate, ki so po novem 10 stopinj, 3,7 minute južno in 152 stopinj, 18,8 minut zahodno. Vse ostalo, o rdečenogih bubijih (jasno, morje tu je toplo, na Galapagosu, kjer je hladno, živijo pa modronogi bubiji), burnicah in ostali flori in favni pa lahko ostane.

Nekaj me sicer bega. Zakaj Vostoka ni, kjer je nekoč že bil. Ampak tudi za to sem našel znanstveno razlago. In to me še dodatno navdaja s prepričanjem, da sva res odkrila nov otok. Vostok spada pod državo Kiribati in Kiribati so ena najbolj ogroženih držav na svetu zaradi globalnega segrevanja. Tako piše na Wikipediji in če tako piše, potem že mora biti res. Do 2025 naj bi bili pod vodo. Kaj pa če so se v teh prognozah zmotili in so (vsaj nekateri) otoki pod vodo že sedaj? Čisto možno. Globalno segrevanje je huda reč. Torej, čisto logično lahko zaključim da otoka, ki ga je nekoč odkril tisti rus z neizgovorljivim imenom, danes ni več. In ker nek otok tukaj vseeno je, je to lahko le nov otok. Druge razlage pri vsej svoji znanstveni objektivnosti res ne vidim.

Le nekaj manjka temu otoku z imenom Mala I. Self service 24/7 fuel pontoon. Drugega ne potrebujeva, vending machine s hladnim pivom imava itak na barki. Škoda, ampak raziskovalni čas se nama izteka in odmotorirava z rahlo sapico točno v krmo (na palubi je bonaca, kako poznano) novim raziskovalnim zmagam naproti. Sto milj pred nami naj bi bil otok Flint. Če ga spet ne bo in če bova spet odkrila nov otok, bom pa že malo v zagati, kakšno ime mu dati. In slovenskih zastav mi bo tudi počasi že zmanjkalo...

tam kjer smo mi je otok, na karti je daleč proč

otok Vostok

ptičev je bilo ogromno na otoku in okoli njega

8. junij 2013, sobota**Kiribati - Francoska Polinezija (9.dan)**

Kot vsako jutro, tudi danes potegnem z neta vremensko napoved. In kot vsako jutro zadnje tri ali štiri dni, tudi danes preberem enko. Približno takole gre: ne, danes še ne bo vetra, od jutri dalje pa bo. Vsak dan isto. Upanje mi dajejo in potem odvzamejo. Vremenarji. Edino, v čemer so si napovedi ves čas usklajene je, da bo od nedelje dalje vetra dovolj. Za naju preveč, tudi če ne bi bila s poflajštranim jamborjem. In iz napačne smeri za povrhu. Zadnjih 100 milj mi obetajo 6-7 Bf orce. Zato ves čas plujeva bolj na vzhod, kot bi bilo potrebno. S tem zavestno delam daljšo pot, si pa obetam manj oster kot v veter, če bo res tako močno pihnilo. In ker me malo skrbi gorivo, bo potrebno jadрати, četudi bo vetra več kot 10 vozlov in ne bo krmni.

Ne štejem več dni, odkar poslušam monotono brnenje motorja. Morje je mirno, vetra je krmnega točno toliko, da je na krovu popolno zatišje. Vroče je, še morje ima ves čas preko 30 stopinj. Rib ne loviva. Uradno zato, ker bi bilo težko potegniti ribo na krov, ki je zaseden s prednjim delom snasti. Neuradno pa, ker jih nihče ne mara čistiti. In če bi lovila, bi tudi ujela. Še vedno sva. Računava, da bova na Raitei lahko poceni kupila dobre (in očiščene) ribe pri ribičih. Do takrat bova jedla pa meso.

Kolikor je bilo možno, sem pripravil stvari, ki jih moram narediti do začetka julija, ko v veljavo stopi kar nekaj pravilnikov in se spremeni še stopnja DDV. Večno zadev bom delal pa, ko bom lahko z neta potegnil vse potrebne informacije. In ko jih bo naša ljuba vlada uspela pripraviti in objaviti. Zaenkrat imam še dovolj časa.

Celi ljubi dan ob poti ne srečava niti enega samega fuel pontoona. In ko že skoraj obupam, se nama ob mraku le nasmehne sreča. Na radarju nekaj vidim, na AISu ni nič. To je dober znak, bencinske črpalke tipični niso opremljene z AIS oddajniki. Pogledam proti horizontu in - res! Nekaj, z močnimi lučmi osvetljenega, plava slabe tri milje od nas. To je lahko le bencinska črpalka, kot pribito. Še posebej sem sedaj že povsem prepričan, ko na najvišji točki opazim rdečo luč. Naj zavijem ali ne? Po tehtnem premisleku se odločim, da ne. Polni rezervoarji nas bodo samo upočasnili. Brez veze. Pa še ona rdeča luč me bega. Morda to pomeni, da so out of stock. Pa tudi če bi bil to znak, da gre za red light distict, mi v dani situaciji nič ne pomeni. In da se kar tako malo fíjakava tri milje levo-desno, ta je pa res malo prehuda.

9. junij 2013, nedelja**Kiribati - Francoska Polinezija (10.dan)**

Današnja matineja postreže z agentom njenega veličanstva v filmu Skyfall. Franšiza 007 je tokrat v najnovejši izvedbi iz leta 2012 in postreže s časom primernimi novostmi. Stari igralci se počasi poslavljajo (verjetno tudi angleški akterji dočakajo penzijo pri 65 letih?). Moneypenny je tako po novem tipična mlada angležinja. Ne, to ni več pegasta rdečelaska, ampak čokoladna črnka. In M umre in starega Qja ni več. In M16 nameravajo razpustiti. Skratka Vrlí novi svet! Le še James Bond je oni stari, kot smo ga vajeni. Pa tudi Danielu Craigu se poznajo leta. Hja, kje so že tisti časi s ta-pravim Bondom, James Bondom...

Veter se opoldne sramežljivo začne pojavljati, pa ga je premalo, da bi bil uporaben. Smer je sicer v redu, jakost pa niha med 1 in 2 Bf. Premalo, četudi bi imel vsa možna jadra in še kakšno za počez. Če ne pihne v nekaj urah, bom prisiljen ugasniti motor in bova pač plutala. Nekaj litrov goriva moram imeti za pristajanje. In to, koliko ga imam, ostaja skrivnost. Istrument mi sice kaže, da ga je še vedno veliko, pa mu ne zaupam. Razdrem rezervoar, da preverim na lastne oči. Ej, instrument se ne moti! Končno ena dobra novica.

Zvečer še zadnjič preverim vreme. Še ena dobra novica. Vetra naj bi bilo 4 Bf, tudi kot bo boljši, kot je bil napovedan včeraj. Ob osmih zvečer neham taktizirat in Malo usmerim direktno na cilj...

10. junij 2013, ponedeljek**Kiribati - Francoska Polinezija (11.dan)**

Noč je minila mirno. Veter je ostal tak, kot je bil napovedan, proti jutru je že polkrmni. Hitrost zato ni ravno briljantna, pod 5 vozlov je in še nekaj toka se nama je zgradilo v kljun, še vedno pa prispemo podnevi in to je pomembno. Če bo potrebno, lahko zadnjih nekaj ur dodam motor. Sedaj, ko vem, da imam dovolj goriva. Itak se bo pa veter preko dneva malo dvignil.

Ob petih zvečer sva bojana pred Caremagom na Raiatei. Imava sobo s pogledom na Bora Boro v popolnoma mirni in zatišni laguni. Prijetno po vseh teh zgodah in nezgodah. Predvideval sem, da bo to ena težjih etap, če ne bova pametno krmarila med frontami. Na okvaro snasti, jasno, nisem računal. Če bi, potem sploh ne bi izplul. Dvakrat sem lezel na vrh jamborja v Ko Olini in obakrat sem preveril tudi snast. In obakrat mi je zgedala v redu. Vsaj to, da sva izplula na slepo si res ne morem očitati. Shit happens, kaj čmo. In je bila, upam, najtežja etapa, ki jo bo Mala kadarkoli imela. Vse se je lepo in srečno izteklo. Predvsem, ker sva imela tako malo vetra in valov. Lahko bi bilo čisto drugače. Hja, kaj bi bilo, ko bi bilo, če bi bilo... Če se nama ne bi polomila sprednja pripona, bi bila en dan naprej in bi imela ves čas 4 Bf ENE vetra. Že dva

dni nazaj bi bila (s polnimi tanki goriva) na Tuamotujih, nekaj dni v veter od tod. Ampak, sedaj smo tu in ne smemo zapadati v melanholijo in se samemu sebi smiliti.

Sedaj sva torej na Raiatei. Pika. Pričakala naju je z dežjem. No, ne ravno pričakala, prej počakala. Ko sva zvezana in je v kokpitu prva runda pijačke, dočakava tuš brez vetra. Mala je dezinficirana, midva bova tudi. Ona z vodo, midva z viskijem. Vesna je whisky kupila v Costcotu in temu primerna je embalaža. Pod galono se oni tam ne menijo. Pršut, sir in olive lepo zapolnijo kompozicijo okusov. In najbolj pogosta beseda v najinem pogovoru je francoska - jasno, saj smo v Francoski Polineziji. In to je repete...

Tahaa, ki z Raiateo deli skupno laguno in sva je en del obplula, me je razveselila z izredno bogato floro. Lepo, zelo lepo. Tudi hiške so cortig in se lepo skladajo v okolje. Podoben pogled sva z Igorjem doživela le še, ko sva se približevala Tobagu. Nekaj hotelov, ki sva jih mimoplula, sploh ne izdaja svojega videza in če ne bi dobro pogledala, bi mirno sklepala, da gre za vasico in ne resort. Eno lepših presenečenj, saj sem se bal samih Bora-Bora like grdosij v vodi.

toliko jadrnic na sidrišču že dolgo nisva videla

ob pristanku zakuska in pisanje dnevnika

kičast sončni zahod - s pogledom na bora bora

Pacifik 2013

Družbeni otoki

11. junij 2013, torek

Raiatea

Odzivi na odkritje novega otoka so bili burni in takojšnji. Iz Slovenskega parlamenta dobivam navdušen aplavz in zagotovilo, da mi priskrbijo toliko zastav, kot jih potrebujem. Zastonj (bolje rečeno, za denar davkoplačevalcev). Še Boris Pahor naj bi se vsakič pojavil in žegnal novo slovensko ozemlje. Baje samo zato, da se duva pred Hrvati (ampak to je neuradno). In akcija v parlamentu je takojšnja, naročili so več zastav, kot ima Hrvaška otokov. Upanje umira zadnje, bi rekel. Po drugi strani pa je tudi Google takoj popravil koordinate Vostoka in vnesel koordinate Male. Očitno hočejo po diplomatski poti prepričati kakršno koli prepucavanje v Varnostnem svetu. Ali pa Hrvati lobirajo pri Googlu, kdo ve? Malo sem razočaran. Ko bi vsaj obdržali oba imena in bi se otok po novem imenoval Vostok-Mala. Pa nič. Še tako majhnega

veselja nam veliki ne privoščijo...

Ne glede na vse emajliranje, se rano odpraviva v širni svet otoka Raiatea. Začetek ni vzpodbuden, po bonžuranju, preklap na angleščino ne uspe. Ampak mi-bo-spek-inglis-an-oklok-a-a-a-ten-ua. Uf, če sem prav razumel, bo šef prišel čez eno uro in to bo ob desetih in on govori angleško. No, punči, pol pa nama taksi pokliči, da greva papirje rihtat, kar pa v moji francoščini zveni nekako takole telefon-an-taksi-e-e-e-via-la-žandermeri-e-e-e-mersi-buku. in kot sem jaz njo pogruntal, je očitno ona tudi mene, čez nekaj minut je taksi pred vrati (do mesta je 4-5 km).

In pred vrati žandarjev sva kmalu tudi midva in ne dosti kasneje sediva pred strogo žandarko (ne, ni ona iz St. Tropeza). Punca je v uniformi s škornji na nogah. Pri 30 stopinjah?! Vedeti hoče vse. Recimo, ali nisva midva brat in sestra, ker se enako piševa. Ne mož in žena se včasih tudi enako pišeta, ne? Ne. Ne verjame. Hoče vedeti še Vesnin dekliški priimek in ker ta ni Kosi, sem pričakoval še nadaljevanje v stilu ali sva samo napol brat in sestra ali pa kaj podobnega. Ampak je obupala. Vse pa vestno vnaša v računalnik. Sem mislil, da ima kak super program, pa mi Vesna kasneje pove (ker kot ženska ne more iz svoje kože in mora špegati za hrbtom), da je vse skupaj kucala v Word. In namesto, da bi to sprintala, nama na koncu da v roko papirje, ki jih je potrebno izpolniti. Po prostem spisu z vsemi našimi podatki v njihovem formularju in testiranju znanja geografije (na karti Francoske Polinezije sva morala pokazati kje je Kiritimati, od kod torej prihajava, hmmm...), dobiva štempelj v potne liste. Jasno, na novo, prazno stran. Tako delajo le še Hrvati.

Sicer je pa je to nekako za pričakovat. Uturoa na Raiatei je kar preveč podobna (zahodno)mediteranskim mestecem z dodatkom. Sanitarije so Dalmatian style. V restavraciji kjer jeva, so zaprte, dvojezično, da se ne bi kak tujec vseeno zmotil. Pri sosedu tudi. In šele tretje delajo na pol (pisoar je prelepljen), v kabini pa obupno smrdi, deska na školjki manjka, toaletni papir leži na (mokrih) tleh, vodni kotliček je polomljen in tudi rok se ne da umiti, kaj šele obrisati. Welcome to Balkan penisula!

Če pa to malenkost (zaradi katere Vesno tišči na stran potem še nekaj časa) odmislim, je pa Uturoa prvo normalno mesto v Francoski Polineziji, kjer se da v kafiču v miru popiti pivo. In končno pojesti dobro hrano, škampe v ingver-curry omaki in ribo v vanilijevi omaki. Sicer pa, po ameriški je itak kakršna koli hrana odlična hrana. Pogled v market razkrije, da smo se končno prebili iz amijevske čikenšit kulture v dobro staro evropsko. Tukaj ne prodajajo vijoličastih in roza salam, ampak pršut in mesnine kot jih poznam od doma. Pa tudi ostala roba je kot se šika. Da ne govorim o bagetkah!

Še malo šopinga telefonskih kartic, morda jih bova potrebovala za lokalne klice, verjetno bova kar nekaj časa prebila v Francoski Polineziji. Interneta 3G tukaj ne poznajo, zato pa dela na bojišču wifi povsem zadovoljivo. Dokler bova tu, seveda. Jutri se privežemo toliko, da damo pokvarjeno robo na kopno in potem gremo malo naokoli. Itak za reefom ne mislim jadrat, motor nama dela pa v redu. In nafte je tudi še dovolj. Ali pa se privežemo pred boatyardom in tukaj počakamo na pošiljko, elektrika in wifi bi nama prav prišla pri delu. Ne vem še, jutri se odločiva.

objekt, ki je bil zgrajen predvsem za kruzerce; info, spominki ipd....

.....kakšna sprememba po kiribatih

čisto nič polinezijska, ampak čisto francoske hiše in vse ostalo

otok je zelo poraščen

po dolgem času se spet srečujemo z macho boyi, ki na full tiščijo gas skozi zaliv in nas potem še pol ure divje rola ...

sposojevalcev jadrnic, katamaranov je na tem otoku ogromno !!!!

...bo treba malo posnorkljati ... menda je 700 različnih rib na tem koncu?

tistim, ki jih design jadrnic ali katamaranov ni všeč, želijo pa si življenja na vodi, je tudi taka opcijavideno v marini!

12. junij 2013, sreda

Raiatea

Ob osmih se premaknemo na privez pod travel lift. Jadro in rola s sprednjo pripono romajo na obalo. In ko je zadeva urejena, roma še Mala. Dva metra zraven. To je tisto, kar so mi v mailu prodajali pod imenom marina. Ma, po eni strani še bolje. Kar imam za narediti, bom delal tukaj brez težav in slabe vesti, da koga pri tem motim. Električna in voda je. In kar je pomembno za Vesno (pa tudi zame, posredno, ker mi ni treba biti dežurni šofer), dostop na obalo je brez dingija. Cena je pa kakovosti ponudbe primerna, tudi v redu. In morje v "marini" je kristalno čisto, kar je velika posebnost.

Rigmojster Fred, Polinezijec z znanjem angleščine, pride, si pogleda zadevo in pogrunta, da bo treba še nekaj naročiti iz Evrope. Se vidimo čez dva tedna. Hmm... No, po malo pogajanjih, to ni več potrebno. Bo pa potrebno variti. Ah, joj! Kaj morajo biti res prav z vsemi majstori težave. Pa še malo pogučava in se bo dalo tudi brez tega. Mu pa naročim upgrade, ko je ravno prilika. Prednja pripona je že od vsega začetka majčkeno predolga, sedaj se jo lahko skrajša. Posledično to pomeni, da je oni rezervni del, ki potuje z vratolomno hitrostjo iz Francije že tretji dan, nepotreben. In še bolj posledično, da bom moral plačati izdelavo drugega. Hic! Ampak, mislim, da bo to smiselna investicija (pardon, smiselni strošek).

Vesna se odpravi v mesto malo v čendlarijo in malo na druge (trgovske) konce. Meni je še kako prav, imam mir in je barka lahko delovno razmetana. Razstavim, no, poskušam razstaviti komandni most, privijem nekaj vijakov, zamenjam olje v saildrivu, prefugiram en del teaka in ... in pri tem spijem nekaj litrov splačine, sestavljene iz 3% vina, 3% oranžade in 94% vode. Ponoči sva odlično spala, čez dan je bilo pa spet noro vroče. Je pa zato pijača ledeno mrzla, vsi ladijski hladilniki delajo na najvišjih obratih. Sedaj, ko imamo elektrike v izobilju.

Ko pade mrak, je na vrsti drugačno delo. Delo za prste. Nekaj 100 MB podatkov se izmenja med Francosko Polinezijo in Slovenijo. Hitiva, dokler net še dela...

danés je bilo kar nekaj pravega vetra in na morju je bilo videti polno optimistov in surfarjev

....pa tudi na rolki z jadrom ...

neturisti pa se sproščaju ob balinanju na parkirišču

13. junij 2013, četrtek

Raiatea

Enostavno je odkrivanje sveta, če človek to počne v ekipi. Včasih so bili kapitani odvisni samo od svojih spretnosti, meni pomagajo prijatelji. Cyber svet je postal že bolj resničen, kot resnični. Google je vseprisoten in vsemogoč. In Google je Darku povedal za kopno in Darko je povedal meni in jaz bom definitivno nekega lepega dne šel preveriti zadevo še na teren. Da se prepričam, če je res, kar pravijo mašine. Zakaj? Zato, ker otoka z imenom Mala v otočju države Tonga pa res ne smem spustiti.

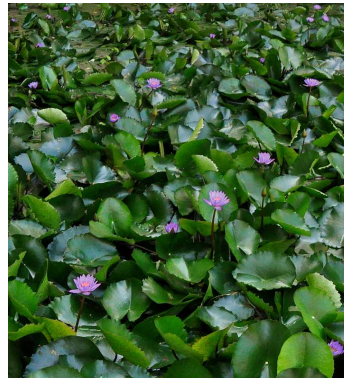
Vendar malo razmišljam. Kaj če Googla ni zapekla vest? Je morda končno le spregledal nepošteno vsiljevanje imena Vostok širnemu svetu in je tale otoček naštimal za kompenzacijo. Pobot. Hmmm, kaj če bi preveril na Ajpesu? Samo nisem siguren, če je take vrste pobota tudi potrebno prijaviti. Ne glede na vse, otok Mala res obstaja. Slika, ki sem jo na lastne oči videl na guglovih kartah to dokazuje. Da mi ne bi kdaj kdo očital, da si kaj izmišljujem.

Sicer se pa danes na Raiatei ni kaj bistvenega dogajalo. Jaz sem postal tikmojster (uspešno) in mehanik za krmilne sisteme (neuspešno). Vse mi je jasno, kaj moram narediti (razstaviti kardan in ven pobrati eno plastično podložko in vse skupaj sestaviti nazaj), nikakor pa ne morem sneti pokrova. Vijaki držijo za večno. Nasvet, da naj jih prevrtam, mi nekako ni najbolj všeč. Vijaki so jekleni, priviti v plastiko, ni mi jasno, kako bi to šlo. Raje sem napol razstavljeno zadevo kar

sestavil nazaj in bo počakala na več volje drugič. Zato sem pa nekaj ur delal službeno, tudi v redu. In naložil na nesrečni satelitski broadband router in telefon štiri upgrade. Upam, da bo za nekaj časa mir. Vesna je prala in delala službene stvari in nasploh sva bila oba delovna tako ali drugače. Edini, ki ni (skoraj) nič počel, je bil naš rigmojster, Fred. Manjana. Ali kakorkoli se to že reče po francosko.

lokvanji nekako ne sodijo sem, so pa vseeno zelo lepi

itak, da so jih dali tam, kjer kruzerski turisti hodijo

14. junij 2013, petek

Raiatea

Dopoldne pošilham teak še na drugi strani in kasneje ga še naoljim. Rigmojstra namreč še ni in ko preverim kje je, čaka na nov del. Ko preverjam dalje, čaka ta, ki naj bi novi del naredil, na rigmojstra. Ah, ja... še dodatno sem prepričan, da smo res na Balkanu. Verjetno gredo zasvinjani sekereti skupaj z neurejenim delovnikom. Ampak, ob enih se možakar končno prikaže. Kljub temu, da mi že ves čas deluje kot človek, ki ve kaj dela, je bilo kar nekaj narejeno po metodi try-and-fail. No, ob štirih vse skupaj stoji in razen tega, da je rola precej skrivljena, mi izgleda v redu. Tudi račun je v redu. Tokrat za spremembo v redu za mene in to navkljub pariškim cenam, ki vladajo v Francoski Polineziji. Desetino tistega, kar so hoteli imeti Ekvadorski rigmojstri za manj dela.

Pozno popoldne se odpraviva še malo naokoli. Že vse te dni poslušava bobnanje med četrto uro popoldan in mrakom. Prepričana sva, da prihaja iz bližnjega hotela in da domačini zabavajo turiste pri večerji. Greva torej na večerjo. Ampak. V bližnjem hotelu ni nič. Tema. Bobni se slišijo izza ovinka. Iz osnovne šole (to ugotoviva, ko pricapljava do tja), kjer otroci in odrasli trenirajo za nastop na ne-vem-kakšnem festivalu. Fantje bobnajo in ukulelajo, punce pojejo in plešejo. In to kako plešejo! Takega mešanje nisem videl do sedaj še nikjer. Naše nadebudne trebušne plesalke bi se morale priti učiti semkaj, ne v Arabijo. Ko bi imel priliko, bi vsekakor rad videl tudi nastop.

Še v marinsko restavracijo pošpegava. Nič posebnega, menu enak, kot kjerkoli drugje, le cene dvojne. Zato pa v živo špila band in pevka poje francoske šansone. Tukaj?! Saj smo vendar v Polineziji, deželi z bogato kulturo. No, vseeno neprimerljivo bolje, kot če bi špili ameriške hite. Midva se raje usedeva v domačo birtijo. Ribe in škampi so namizi. Odlično! Perfektno! Božansko! Jasno, saj sva prišla iz Hawajev. In cena je (spet navkljub pariški reputaciji) bistveno nižja, kot na Havajih...

vsaka vas ima najmanj eno katoliško cerkev in potem še xx ostalih; za to cerkvijo je bila šola in v njej so otroci imeli plesne in glasbene vaje; žal je bila tema in ni bilo možno

fotkati

15. junij 2013, sobota

Raiatea

Malo klepeta s sosedi ne škodi. Zanimiva klapa, luksembučan na katamaranu, avstrijka na monotu. Irec tudi na monotu. Sem pričakoval le francoze, pa sem se očitno motil. Avstrijka mi je dala celo zanimovo lokacijo za preživeti zimo. Tajska in Malezija. Hmmm...

Pripraviva barko in izplujeva v Uturoo na mestni privez. To je nekaj, kar močno pogrešam vse od Italije dalje. Izbira je le sidrišče ali marina. Nikakor pa ne tudi mestni parking za plovila. Tukaj se to da in z veseljem izkoristiva. Oba po nakupih, Vesna hrane, jaz denarja. V planu je bil tudi obisk frizeraja, pa očitno iz te moke ne bo kruha. Tile mojstri frizerajski delajo bolj malo. Samo med tednom in še to samo pol dneva. Na splošno velja, da če ni torek ob devetih dopoldan, ni več sigurno, da bodo vsi lokali odprti. Sem se pa zato naučil francoska imena dnevov v tednu! Moral sem se, če sem hotel razvozljati, kaj to pomeni, da je odprto venredi (ali tako nekako) 8:30-11:10 in samedni 7:30-9:00. Ferreteria, ali kakor koli se temu že reče v francosščini, lokalni Bauhaus. Pretegnejo se res ne.

Ker sva parkirana na rivi, se spodobi, da na rivi tudi kaj pojeva. No, tokrat kljub francoski kuhinji Vesna pol pusti, jaz pa z muko pojem. To, da so stalno nosili narobe in potem popravljali napake niti ni za omeniti. Skoraj tako je kot v Dalmaciji. Razlika je le v tem, da je privez tukaj zastonj. Hrana pa za turiste enako zanič. In enako draga. In kot v Dalmaciji, le nekaj uličic stran ali pa še bolje deset minut peš od sardina-šip terminala je situacija bistveno drugačna.

Še s kanadčanom Richardom Neufeldom (hmmm...) z bivališčem na Raiatei počvekamo in greva v nekaj milj oddaljen zaliv. Tam so razvaline, tam je nasad vanilije, tam je edina plovna reka v Francoski Polineziji. Nič od tega si ne ogledava. Manjana. Zato pa zmontiram roštilj. In nadaljevanje je jasno.

Zanimivo, že od kar sva se vrnila na Havaje letos aprila je stalnica, da z vsakim, s katerim se pogovarjamo, vsak se zanima za barko. Nikoli še niso videli Y37, kaj pa to je? Meni je pa ta zadeva precej brez veze in kar se da hitro speljem pogovor drugam. Če se da, dostikrat ga ne morem. Dejstvo pa je, da je design atraktiven in bi šlo plovilo ob primerni reklami tukaj dobro v promet. Vsaj meni tako zgleda. Še posebej so ljudje navdušeni nad velikostjo kokpita (jaz tudi) in prostornostjo salona (se strinjam). Seveda v razredu 36 čveljskih monohullov. In kadar se mi ljubi o tem razpravljati in omenim, da je na 36 čveljih poleg običajnih stvari, enega kupa elektronike in komunikacijske opreme, tudi pralni stroj, trije hladilniki, kruhomat, 70l watermaker in še kakšna taka cvetka, je navdušenje popolno. Hja, ne v Sloveniji, kjer je recesija, na tem koncu v konjunkturi bo moral Tone tržiti svoje barke. Ne vem, če bi jih lahko dovolj naredil...

hiše s privezom

no tudi tukaj se najdejo take hiške in skok v morje; na plažo pa morajo verjetno iti s čolnom

no, morate priznati, da to niso čisto nič polinezijske hiše; je pa vse urejeno in čisto; no, razen WC !

hribi so velikokrat v oblakih

nekateri domačini takole preživljajo sobotno popoldne

za reefom buči morje

v zalivu je bilo polno teh rož

16. junij 2013, nedelja

Raiatea

Po sinočnjem barbekuju s svijnjino, ovčetino in teletino je bila noč kar naporna. V čisti bonaci je bilo enostavno preveč spreminjanje hrane v ogrevanje telesa. Tonček Tonček, toliko star a toliko blesav! Ampak, bonaca je za nekaj vedarle dobra., bonace Do izraza je prišla danes, ko se lepo oddingirava po mirni reki. Najprej v slep rokav in nato nazaj. Vmes še na klepet z domačinom za nekaj lokalnih nasvetov. In potem... in potem motor crknjot. Pa saj ne morem verjet! Čisto sem bil že prepričan, da sem zadevo pošlihtal po nasvetu Freda s Tabuaerana. Ameriški bencin sem na Kiritimatiju zliil iz kanistra v rentan avto in si v kanister za outboard natočil dober kiribaški bencin. Američan že ve, kaj govori, če pravi, da je njihov bencin zanič in da si on vedno kupi bencin v tujini. Amiji ga oplemenitijo (by law) z etanolom in to v outboardih ne špila in pika. No, motorček je od takrat dalje godel, kot se šika. Do danes. Pa spet šrauferaj fergazerja (očitno je vzrok težavam smet, si mislim). Bolj čistega karburatorja nisem imel še nikoli, pa ni nič bolje. Nekaj časa dela in potem crknjot. Na koncu iz čistega obupa zamenjam še svečko in ves čas razmišljam, kako bi si jutri enostavno kupil nov motor, tega pa vrgel v kanto za smeti. Tudi trgovino, kjer jih prodajo sem včeraj našel. Pa ne bo treba. Jutri kupim le novo svečko.

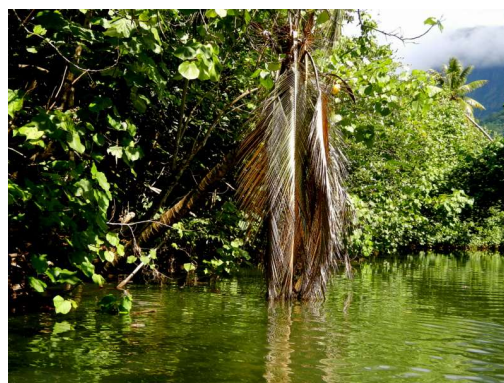
No, izlet po edini plovni reki v Francoski Polineziji se je v drugo izšel brez ene same težavice z motorjem. Dve uri je godel, ne da bi kadarkoli kaj pokašljaj! Eureka! Izlet, kot bi se vozil s splavom po Ljubljani. Zanimivo in predvsem zaraščeno. Take džungle nisva doživela odkar sva na pacifiških otokih. Lepo.

Ob enih se končno le spraviva na pot. Cilj Huahune, otok proti vzhodu (ker je bonaca in ker diesel kar še imava), dobrih 20 milj stran. Pa si med potjo premisliva in se greva sidrat za bližnji motu in na snorkljanje. Tak je bil plan. Realnost je, kot običajno, drugačna. Globine so čisto neprimerne za sidranje, čeprav je en (čarterski) katič že tam. No, nekako se le sidrava dobrih deset metrov od reefa na globini sedmih metrov in vse izgleda v redu. Dingi in lojtrca v vodo, še masko poiščeva in ... Plan B. Nevihta nad Raiateo obrne veter. No, s kobilico pa res ne bi bil rad sidran! Vse akcijsko hitro pospraviti, sidro ven in greva drugam.

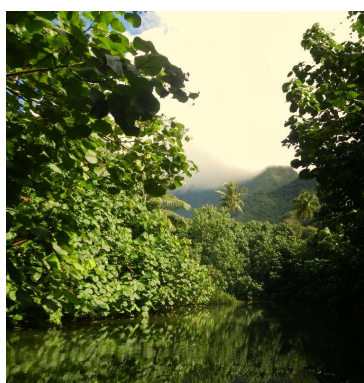
To, drugam, je ... v Uturoo na gradski vez. Tam je vsaj net in oštarija. Net dela v redu, oštarija se izkaže za popolnoma neuporabno. Preglasne terasa tanc žive muzike pač ne bova poslušala. Na barki je glasnost ustrezno regulirana, pivo pa tudi premoremo. Še prej ponovno preveriva urnik studia za design priček. Ob ponedeljkih je odprt od 8 do 11:30. Ampak, to ne velja za jutri. Jutri je ferme, eskjuzmua. Bomo pa še naprej zaraščeni, kaj čmo...

jutranji pogled na vhod v zaliv reke, fotkano s trotlom-preventivno-bila sem v dinghiju !

vse fotke po reki so s trotlom, zato je kvaliteta slabša; po reki sva se vozila z dinghijem mnogokrat na meji, da ne nasedeva

včasih je bilo tako poraščeno, da sva glave skrivala pred vejami

no, pa bila sva edina na reki

včasih ni bilo potrebno gledati v zrak, saj je bila reka čisto mirna in je bil odsev zelenja močan

Mala v zalivu

tega nisva ravno razumela zakaj sta kar dolgo veslala za nama

z nasmehom ves čas veslal ... le kdo ve kje so bile njegove misli?

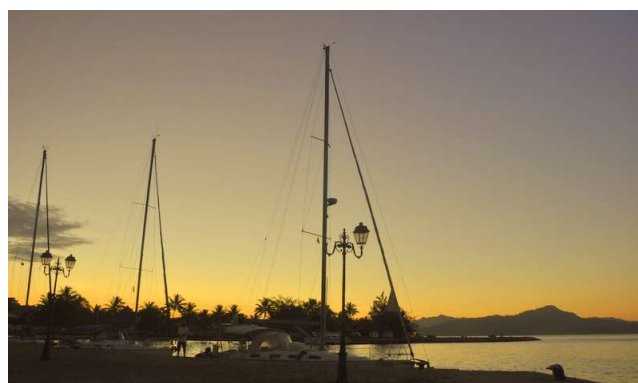
njegov prijatelj je bil bolj resen; očitno je bil dvoboj težak - kdo prej omaga?

..no, pa ravno dva odideta, pa pride drugi, ki spet na polno vesla za barko, tako, da je bil skoraj hitrejši :)

...danes je bilo pa vse roza na morju

Mala na mestnem privezu Atuora

17. junij 2013, ponedeljek

Raiatea - Tahaa

Noč je bila odlična. Veter nas drži pol metra od pomola, mačo boji ponoči ne plujejo in tudi temperatura je rahlo padla. Zjutraj najprej oba obdelava maile, napišem in na strežnik naložim navodila in službe je konec. Po službi je na vrsti - šoping. Kar nekaj stvari dobiva, vključno z zastavicami, ki jih sicer nisva nikjer našla. Za tak majhen otok so trgovine dobro založene. In kako neprimerno bolj prijetno je kupovati in se sprehajati med več manjšimi trgovinami in ne v enem samem brezosebne kolosu tipa Bauhaus. Res ni vse v denarju!

Opoldne izplujeva in tuhtava kam in kako. Kako, to je hitro jasno: dvakrat krajšana genoa in nič glavnega jadra. Dovolj za 6 vozlov v 4-5 Bf čiste krme. Vala ni za reefom in to se neskončno pozna pri hitrosti. Se pa izkaže, da je rola le precej skrivljena. Bolj, kot sem upal. In zvijanje ne gre gladko. Kar precej se zatika. Za normalno delo bo v redu, v hudem vetru pa zna povzročati ročno krajšanje težave. Bo treba vinčati. Ravno tega si pa ne želim. Ko bo šla naslednjič barka ven, bo treba naročiti tudi nekaj novih palic in rolo popraviti.

Ampak, kam naj greva? Gučava in gučava in končno zgučava. Greva do Zofke in na vanilijino turo k Alainu na Tahaa. Avstralci ven, mi na bojo, na kateri piše VHF 9. Pokličemo in ... hja, danes ni več ture. Ufff, na to možnost sploh nisva računala. Ok, jutri zjutraj? Je francoska tura. Sreda? Ferme. Četrtek? Francozi, ja in petek je tudi ferme. Bejž se solit, a lahko vsaj na boji ostanemo? O-ui-of-kors. No, vsaj nekaj.

Vseeno oddingirava do Alaina. Motorček prede, kot da nikoli nič ni bilo narobe. Pesjan! Morda pa sluti, da sem si že novega ogledal v lokalni čendleriji in samo čakam na prvo priliko, neposlušnost, da bom imel izgovor. Trikrat močnejšega Suzukija. Jap, ne bo mene en outboard zajebaval! Alain nama potem pove, kaj Vanilla tours sploh je. Nisva si dobro predstavljala zadeve. Mislil sem da gre za nasad vanilije v družinski lasti. Kupiš vstopnico in potem se nekdo sprehodi s tabo in v pol ure malo razloži zadeve. Pa ni tako. Z vanilijo vse skupaj nima veliko skupnega. To je organiziran izlet z avtomobilom po otoku, kjer mojster spotoma še kaj pove. Čoporativno. Samo z nama se ne misli ukvarjat, najmanj štirje moramo biti. Razočaranje. In v naprej si je potrebno rezervirati sedež na kasonu jeepe. Malo nepraktično za naju, ki ne veva kje bova popoldne, kaj šele naslednji teden. Zato pa nama Alain postreže z vremensko prognozo iz Češke in sledi klepet o našem delu Evrope. Lepa gesta.

Malo se le sprehodiva po obali. Res je čudovita. Toliko dreves nisem videl - sploh ne pomnim več kje. Od orjaških fikusov do palm in (saj ne morem verjeti lastnim očem) borovcev. Ja, kokosova palma in bor prepletata veje! Za povrhu je vsa ta vegetacija čisto do morja. V fjordastem zlivu, ki je skrit pred vetrom in valom je pokrajina kot ob jezeru. Nobenih od soli ožganih skal ali desetmetrskih peščenih plaž. Veje se dotikajo morja. Prečudovito!

kapitan pod palmami

Tahaa je zaraščen otok

hiša v kateri živi umetnica Sophie

tuš na prostem na zemlji Sophie

Alain v akciji pranja avta za jutrišnje turiste; žal naju ni med njimi

ena od polinezijskih hiš v kateri živi Alain; vsaka hiška za eno opravilo

tudi Alain ima fantastično lep vrt

mala na Alainovi boji sredi zaliva

...pa še nekaj lepih rožic z otoka Tahaa

18. junij 2013, torek

Tahaa - Bora Bora

Odlično spanje že drugo noč zapored. Obakrat skoraj po enajst ur! Hladneje je, to se pozna. Tuhtava kod in kam in stuhtava, da odplujeva na Bora Boro. Veter od zadaj, dvakrat krajšana genoa in pri 7 Bf popolne krme poletimo preko 8 vozlov. Še krajšam, da se hitrost ustali pod 7 vozli. Kasneje se izkaže, da preveč, pa je tako tudi v redu, počasi se daleč pride. Val narašča in je iz več smeri, včasih nas pošteno zarola. Hujšega pa vseeno ni. Podatek, da je motor ostal na dinghiju in da ni bilo s tem nič narobe, pove vse.

Ob dveh sva sidrana za otokom Toupua, enim izmed otočkov v skupini Bora Bora. Bora Bora je teoretično najlepši otok na svetu. Teoretično. Tako napišejo vsi avtorji pilotov in vodičev tega dela sveta. In prav vsi tudi dodajo, da se s tem osebno ne strinjajo. Se strinjam z njimi okoli obojega (da se oni ne strinjajo in da otok ni kaj posebnega). Tudi s komerkoli sem govoril, vsi po vrsti so mi povedali enako. Pozabi na Bora Boro, pojdi na Avstrale. Rad bi šel preveriti okus pilotopiscev in znancev, upam, da na nama nekoč to tudi uspe.

Pa se vrnimo k impresiji. Morje je čudovito, turkizno modro in bistro čisto. Obala ni nič posebnega. Gozd in palme nad majhno peščeno plažo je daleč od okolja, ki ga je nudila Tahaa. Tudi pogled na Bora Boro v ozadju ni kaj lepši. Saj, skala sredi morja je poraščena, a niti približno ne tako, kot sta Tahaa in Raiatea. Na srečo sva vsaj dovolj stran od Hiltona (ki svoje lovke razpreda globoko preko lagune), da imava svoj mir. Pravzaprav, bi ga imela, če ne bi mimo vozil Hilton airport shuttle. Popolnoma zgrešen design trupa naredi metrske valove na sicer idealno mirni laguni. Pa ne vem, če pluje s hitrostjo nad deset vozlov. In tudi sicer je laguna kar prometna, daleč od idealistične predstave o miru in samoti, ki naj bi vladala Južnemu morju. Tako hudo sicer niti približno ni kot na Jadranu, je pa neprimerljivo s kiribaškimi atoli dobrih 1000 milj severno.

Tokrat je pogled z balkona na Maupiti, otok dobrih dvajset milj zahodno. Otok, ki me odvrta predvsem zaradi svojega imena, Mau-piti. Je pa že neprimerno lepše ime vzhodnega rta Bora Bore, Tu-piti-piti (pomišljaji so dodani zaradi pesniške svobode, op. a.). Kakor koli, po Havajih greva prvič v vodo. Hja, tako čiste vode, ogrete na 29 stopinj, se manjka na teh otokih. Vsaj na sidriščih, ki so precej globoka ali pa blatna. Tole tukaj je izjemno, je na šestih metrih v mivki. Idealno. Idealna je tudi večerja, spet je roštilj v polnem pogonu. Biftki in popečen krompirček z omako iz artičok, zaokroženo z nekaj malega vina naredi večer še lepši.

med zelo valovito vožnjo nastal ta posnetek Hilton resorta

za otokom Toupua se vidi značilni hrib Bora Bora

na karti je pisalo, da je to palmin nasad ...torej ni naravno

tam daleč, kjer je sonce zašlo, se lepo vidi otok Maupiti

pa še kičast pogled zaliva v katerem sva sidrana

popoldanski pogled na zasebni otok Hiltona

in tako pripeljejo iz Hiltona človečke, ki plavajo, se sončijo, senčijo al kaj vem kaj delajo na tem otoku

19. junij 2013, sredo

Bora Bora

Zbudim se, ker mislim da je konec sveta. Ali pa vsaj rušilni tsunami. V resnici mimo pricaplja oni Hiltonov stroj za proizvodnjo valov. Drugače se stvar res ne mor imenovati, če 99% pogonske energije pretvori v valove in le neznamenit del v gibanje. Kreteni!

Je pa vsaka stvar za nekaj dobra. Vstanem in začnem delat. Ko zmanjka baterije, skok v čudovito morje. Po kopanju zajtrk in po zajtrku izlet na otoček, pol milje stran. Z dingijem, pa da vidim, če li rabotati? Mlinček naju pripelje, čuvaj pa zavrne. Pa saj bi to lahko vedel, če se otoček imenuje Motu Tapu, prepovedani otok v prevodu. Privatni motu, last družine s slavno dedinjo, Paris. Malo vseeno poklepetamo in pove nama kje se da lepo snorklat. In motorček spet prede. In priprede. Sidrava se v metrski vodi, malo pošnjorkljava in nazaj. Za potapljaške guruje tole najbrž ni, za naju je bilo pa čisto fino. Voda čista, sonce nad glavo, ko se naveličaš, stopiš na tla, rib (resda majhnih) kar nekaj, in ... to je to.

Po malici se odsidrava in obkroživa Hiltonov otok. Potem pa v vas Vaitape, glavno mesto Bora Bore. Globine so pošastne,

raje greva na boje pred yacht clubom. Če večerjava pri njih, so boje zastonj (i težko to meni reči, da nešto pojedem). Vesna je celo popoldne v lajfu. WiFija na bojišču ni. Vsaj ne takega, ki bi bil uporaben. Delam na zalogo, skopiram na telefon in grem na obalo. Že na pontonu je na plakatu napisano geslo za wifi jadranskega kluba (res nisem razumel, zakaj ni enostavno brez gesla). Pa se usedem, potegnem iz žepa telefon, da začnem z uploadi, ko me zmotijo sosedi. Kar nekaj bi klepetali, jaz imam pa za delat. Kanadčan iz Britanske Kolumbije (ki pozna Slovenijo, pred tremi leti je bil pri nas), Španec iz Las Palmasa in Američanka iz Kauaija na Havajih. Reši me Vesna, ki prisede in se pogovarja namesto mene.

Nekaj popijemo in potem z Vesno še (dobro) povečerjava. Morske dobrote. Hvala Francozi, da ste bili tukaj pred Američani! Sicer sva mislila, da dobiva blue marlina (mečarico), pa bo ta na sporedu jutri. Ko sva prišla se je ribič ravno vračal s trofejo, ogromno glavo s sulico. Trup je ostal v oštariji. S tax free gorivom tukaj ne bo nič, pove Vesna, zato bo pa plesni spektakel v petek. To se splača pogledat. Ves večer poslušava trening bobnanje iz vsaj dveh lokacij in lokalnega klubskega muskontarja, ki si je za domačo nalogo zadal preigrati vse možne in nemožne hite Pink Floyd. Oboje je lepo.

Hiltonov hotel se razteza daleč v zaliv

tako pa zgledajo te hotelske hiše od blizu

tako zgledajo hiše ob cesti gl.mesta tega otoka

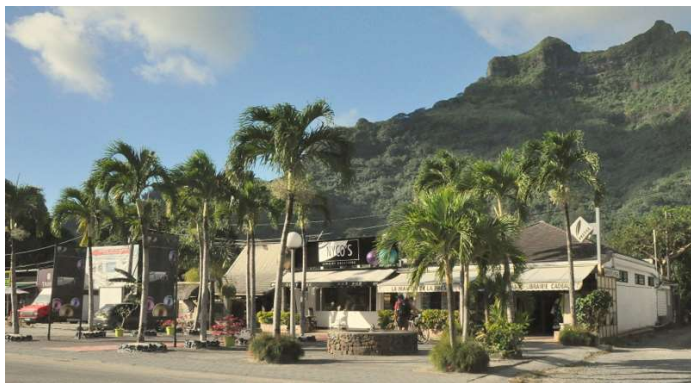
te so pa očitno malce višji standard

nekateri v mestu imajo ob morju tudi take hiše... ampak vse to je Bora Bora ...predvsem pa veliko marketinga !

tako pa zgleda Bora bora z vsemi svojimi otočki oz.motuji naokoli

center mesta posut z nešteti trgovinami-največ jih je z biseri

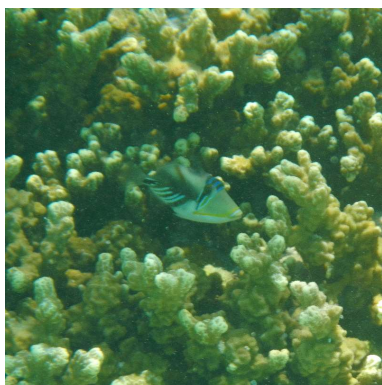
ribe kar tako prodajajo ob cesti

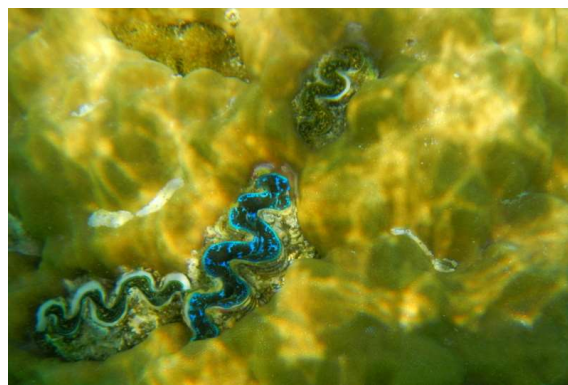
pa še nekaj fotk s snorkljanja na meter globokem reefu

všeč so mi bile te majhne ribice

ta ribica se pa prav grdo mršči

samo, da si se preveč približal školjki, se je čisto zaprla

20. junij 2013, četrtek

Bora Bora

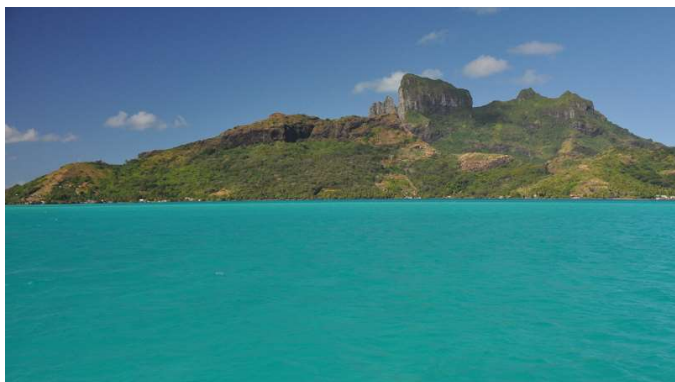
Dan je vetroven in snorkljanje danes odpade. Pravzaprav bi odpadlo tudi, če ne bi bilo vetra. Delo ima prednost. In neta je tukaj ravno toliko, da je za silo uporaben.

Proti večeru pa na sprehod. Že včeraj mi je bilo mestece prezentirano kot zakotna vasica, danes se v to prepričam na lastne oči. Tako razlupanega asfalta na glavni cesti ni bilo niti na Kiribati. In tega, da ni pločnikov ni potrebno niti omeniti. Celotno mestece je sestavljeno iz dveh trgovin, dveh oštarij, treh bank, ene cerkve, petih suvenirskih in desetih draguljarn. Vse precej neugledno. No, s tem, da ni vse zloženo, sploh ni nič narobe, le glede na sloves otoka sem pričakoval drugačno okolje. Nekaj v stilu Waikiki. Očitno je vsa noblesa v hotelih, ki jih tipični gostje sploh ne zapuščajo.

Kakorkoli, na Bora Bori sem se šel polepšat. Drugi najdražji frizeraj do sedaj. Primat ima še vedno frizerka s Korzike. Obe francozli brez znanja angleščine in jaz brez znanja francoščine. Pa me nekaj sprašuje in prav nič ne razumem. Spomnim se, kako to počnejo v Indokini - na vsako vprašanje imajo pripravljen odgovor: yes. In oborožen s to izkušnjo, tudi jaz

strumno rečem oui. Pranje las. Ok, ne bi bilo potrebno, sem si jih pred pol ure, pa ni panike, bodo pa dvakrat čisti. Ko konča, spet nekaj zažlubudra in jaz spet: oui. Uf, tole pa ni bilo tako nedolžno. Najprej celo mislim, da sem izpadel pameten, ko pa gospa vzame v roke mašino za striženje las in si že ogledje, kje bi začela z britjem glave, me zgrabi panika. Še dobro, da znam energično reči tudi ne. In to večkrat, o-no-no-no-no-no-no. V zadnjem hipu sem preprečil katastrofo. Od tega trenutka dalje sem se izogibal konverzaciji kolikor se je le dalo. Če je kaj rekla, sem se samo nasmehnil. In je naredila po svoje. Ono strašno mašino sem imel pa vseskozi na monitorju.

Tudi Vesna se hoče polepšat, pa se ne more odločiti kateri biser ji je bolj všeč. Manjana. Še v prijetni oštariji malo posediva, poslušava muziko naše mladosti, recimo My Lady Tapandy, ki jo izvaja Jusuf Islam (bolj poznan pod imenom Cat Stevens, preden je zamenjal preroka), pa Wonderfull World Luisa Armstronga in še kakšen evergrin, ki nama je bil všeč bi se našel. Prijetno. Po večerji pa spet nekaj dela in nekaj klepeta s Slovenijo, Skype dela, Mobitelov Komunikator ne.

najvišji vrh Bora Bora

že tako ubogi gozd so posekali, da so naredili kalvarijo; od daleč je delovala luknja kot tunel, na fotki vidim kasneje, da je to velikaa kapelica

v resortih nudijo vse možne vodne športe

pa še en resort, pa še en otoček okoli BB

pa še en ... pravijo, da ne smem šparati s fotkami glede Bora Bora ... :)

ta resort pa sigurno ni eco, ker ima klima naprave

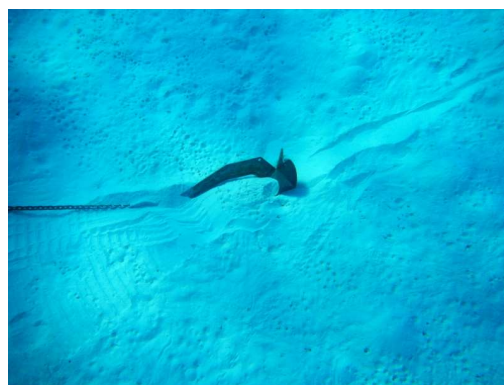
vsaka ima svojo varianto venčka;prav lepo jih je občudovati

klobuki iz palminih listov

ta rep pa je trofeja! kakšna je šele bila riba ?

naše sidro globoko zakopano v koralno mivko

21. junij 2013, petek

Bora Bora

Najprej natočim 50 litrov goriva. Za vsak slučaj, da prideva varno do Tahitija. Preko vikenda so napovedane bonace in to mislim izkoristiti za plovbo na vzhod. Pa ni šlo vse tako gladko. Malo so me hoteli ogoljufati pri računu, vendar jim nisem pustil tega veselja. Za kazen nama nočejo pomagati pri odvezovanju. Ej, so res frajerji!

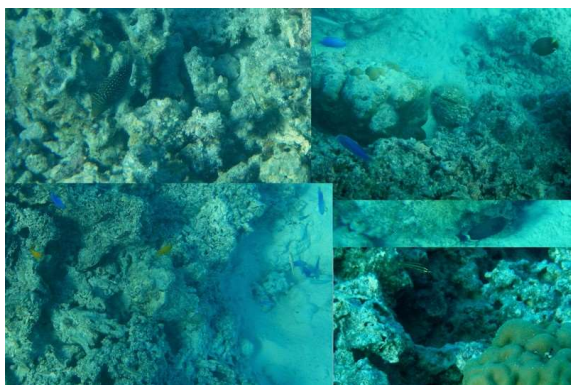
Obplujeva Bora Boro. Morje je čudovito, otok precej manj. Z vzhodne strani je skoraj gol. Otočki na grebenu, ki obkroža Bora Boro pa so polni hotelov. Pravzaprav niti ne otočki, ampak morje pred njimi. Hišice na kolih v morju. Sofitel, Intercontinental, Le Meridien, Hilton, saj je vseeno. Vsi so si podobni kot jajce jajcu. Sam otok pa je ostal v veliki večini na voljo domačinom. Pametno. Ista franšiza, kot sardina boati. Turiste zapreti nekam, da nikogar ne motijo in jih mirno cuzati. Itak si ne morejo pomagati. Iz zapora ne morejo. Če pa že vztrajajo, se ve kdo jih pelje in se ve koliko to stane. No, da ne bo pomote, za dan ali dva je tako poležavanje čisto prijetno, za kaj več pa je primerno le za honey moonerje. Take, z manj domišljije. Take, ki si kupujejo obleke npr. v Max Mari in potem o sebi menijo, da so boljši od drugih, ker jim na hrbtu piše nekaj (njim) pomembnega. S turizmom je podobno. Enak objekt, enake usluge in enako morje, le na enih vratih piše Shangri La, na drugih pa ne. Ve se, skozi katera vrata je potrebno zaviti, da se potem lahko hvališ doma. In da prideš v Lady ali kak še bolj rumen časopis. Kako se na dopustu imaš pa itak ni pomembno za take ljudi. Včasih so se imenovali malomeščani, v novoreku pa je verjetno kak bolj fensi izraz.

No, midva se sidrava v trimetrski turkizni vodi, odplavava do koralnih glav in malo snorklava. Vesna bolj, kot jaz. Pravzaprav je v vodi prebila kar dvakrat po debelo uro. Ni pa ta del tukaj nič posebnega - ne glede na to, da na wifiju, ki ga loviva piše Sofitel Private Island. V primerjavi s konci sveta, ki sem jih (kot nepoznavalec) videl bi ga uvrstil bolj na dno lestvice. Poleg pofarbanih ribic vidi Vesna še manto. Morskih psov pa ne. Ali pa noče priznati, kdo ve...

Hočeva se privezati na bojo pred yacht clubom, pa so vse zasedene. Zoprno. Sidranje v 26 metrov mi ne diši, čeprav bo ponoči bonaca. Ampak ni druge. Najdem celo globino pod 20 metrov. Hočeva na pive v lokalno oštarijo z wifijem, da pokličeva potomstvo. Pa je vse zasedeno. Ok, dingi lahko pustiva pri njih in greva peš v downtown. Malo nama strižejo ure, nisva se najbolje odločila, da sva čolniček pustila na milost in nemilost oštirju. Če zapre prej, kot se midva vrneva, bova morala na Malo plavat. Ob pol osmih torej peš nazaj, poskajpat, popit pivo in v dingija. Tokrat ga pustiva kar v luki med navettami. In tako berem napise na straneh plovil, privezanih na isti pomol: Hilton shuttle, Le Meridien shuttle, Tender to Mala, MS Paul Gogain Tender & Lifeboat, ... Prav nobene razlike ne opazim. Vsi potniki s teh navettes se drenjamo na

istem prizorišču in gledamo isto predstavo. Saj zato smo vendar prišli sem, mar ne?

Heiva se je začela z nastopom zime. Včeraj je bil zimski solsticij, ki nastopi na Bora Bori vsako leto 21. junija. Prizorišče za Heivo, skupek različnih tekmovanj, ki bo trajalo dober mesec, je zelo domiselno narejeno. Na tleh mivka. Štanti in priložnostne oštarije ob strani pa bogato (res bogato!) okrašene s palmovimi vejami, listjem in rožami. Če to primerjam s plastičnimi šotori na travniku, kot je bila na Havajih opremljena podobna prireditev, lahko rečem le: Bravo Francozi! Še ena bistvena razlika je med ameriškim tekmovanjem in tem tukaj. Amiji so znali le nekaj polinezijskih besed, tukaj je ceja zadeva popolnoma trojezična. Prvi jezik je hvala bogu, polinezijski in tretji je (spet hvala bogu) angleški. Nastop, kako bi ga opisal? Takole. Prva skupina ni bila nič posebnega, druga pa je bila odlična. Prihaja iz Faa Nui. 160 nastopajočih plesalk in plesalcev hule, pevcev, bobnarjev in iglalcov na ukulele je naredilo odlično sceno. Dobro uro trajajoč nastop je od začetka do konca potekal v visokih obratih. Bogati kostumi (morda za moj okus malo preveč kičasti, a ne prehudo) in odličen ples. Kako te punce mešajo! In s koliko energije fantje skačejo! Če so k temu dodali še divji ritmi bobnov, je to popoln recept, da se gledalcu naježi koža. Nepozabno!

nekaj fotk s snorkljanja; niso mi ravno uspele

manta je plavala pod menoj prav elegantno! kužkov pa ni bilo!

na stojnicah so prodajali vse kar hočeš: od pijače, hrane, igrač

..pa tudi tombolo so igrali, nagrade pa so razstavljene okoli možakarja z mikrofonom :)

..pa biljard je tudi bil v okviru stojnic; tukaj so biljardne mize sicer roza, ampak dekoracija je pa vsa zelena in v rožah; zelo lep ambient

pogled v eno od nešteti restavracij: komaj najdeš mizo med vsem tem zelenjem in rožami! izredno lep ambient

za odrom čakajoče plesalke; tazelena sigurno pravi palmadekletu: a dej nehi, ah, pa saj ne morem verjeti ... :)

v prvi vrsti sedijo pomembneži (dekleta so jim nesla rože); pomembneži so oblečeni v obleke s kravato in čevlji (v tej vročini); hja, vse ima svojo ceno

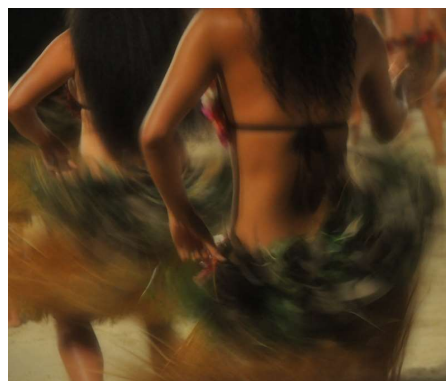
migamigamiga ...

skupina v modrem je plesala bolj umirjeno

malce mogoče preveč nakičani kostumi, ampak plesali so pa noro !

ne moreš verjeti kako hitro migajo ... :) tukaj bi bolj ustrezal filmček

22. junij 2013, sobota

Bora Bora - Tahaa

Do dveh ponoči sem delal. Načrt, da izplujeva z zoro se tako sfiži. Ob devetih, oborožena s frišnimi bagetkami, zalaufava elektrarno in gremo. Med Bora Boro in Tahao je celo 2 Bf NE, kar k motorju malo pomaga, pa ne za dolgo. Več ali manj je tako dan minil v poslušanju brnenja. Pa naokoli Tahaae, da ne bi česa zamudila. Med reefom in otokom. No, otok je res lepo bujno poraščen, pravi tropski gozd ga pokriva. Nikakor pa ne moreva prepoznati nasadov vanilije, ki naj bi jih bil cel otok poln. Vanilija je iz rodu orhidej in je plezalka, zato sva pričakovala, da bo to vidno na daleč. Pa ni (za nepoznavalca), ali pa je zgodba o ogromnih nasadih tega rjavega zlata (vanilija je baje druga najdražja začimba, takoj za žafranom) spet le plod imaginacije vseprisotne turistične industrije.

Ob štirih se sidrava za reefom na zahodni strani Tahaa. Brez neta. In kot sem kasneje ugotovil tudi brez podatkov, za katere sem bil prepričan, da sem si jih že naložil in da bom zvečer lahko v miru delal. Ah, ja, manjana. Še en teden časa imam. Zato pa naokoli mrgoli koralnih glav in če v tej bonaci jutri ne bova reševala sidra, nič nočem. Vesna, oborožena s fotičem, kupljenim prav v te namene še na Ameriških deviških otokih (in skoraj neuporabljanim do sedaj), v vodo in na podvodni foto safari. Pa je kmalu nazaj, baje ni kaj prida becirk. Je pa dobila veselje za snorklanje in kaže, da bova imela na Tuamotujih kaj za početi.

Ne glede na vse, dvajset milj bolj vzhodno sva pa le. Do Papeeteja jih je v ravni črti še stodvajset. Noč bo tokrat glasna, minila bo v poslušanju bučanja reefa. In svetla. Kmalu bo polna luna.

ker se ta dan ni nič kaj dogajalo, bom naložila še nekaj fotk z včerajšnje prireditve; tukaj me je fant pozdravil: saj veš: mezinec in palec

dekleta za odrom si hitro še popravljajo kostume

krilo mora biti fajn zavezano, da ne pade dol ob intenzivnem miganju

vsi fantje so bili naoljeni in so tako pridišali mimo

dekleta v belem so imele bolj umirjen ples

aranžmaje na glavi pa imajo :)

ves čas pa je bila spremljava s petjem in igranjem na glasbila

ta skupina je najboljše plesala

vsaka ima drugače venček

na stranskem odru so bile dame v zelenem - taka soft varianta go go plesalk

košarica iz palminih listov in tiara rože

zaliv v Tahaa, čista šajba od morja; pa tako zelen otok

23. junij 2013, nedelja

Tahaa - Huahine

S kurami spati, s kurami vstati. Rezultat: ob dvanajstih sva sidrana pred vasico (beri glavnem mestom) Fare na otoku Huahine Nui. Plovba po naoljenem morju je minila v delu. Takoj preveriva net. Vidi čudo! Dela in celo hitro dela. No, hitro dela in hitro konča z delom. Zakupljen čas je potekel. Kupim novega, pa ne dobim gesla. Kako poznano iz Francoske Polinezije že od lani. Nadaljevanje je standardno, napišem mail, da hočem geslo in potem čakava.

Čakava na obali. Malo se sprehodiva, nedelja je in vse je zaprto. Skoraj vse. Na štantu dobiva presenetljivo dobro ribo za (spet presenetljivo) zmerne denarje. In dobiva SMS z geslom za net. Ne dobiva pa piva. Na Vesnino vprašanje "Hinano?" je odgovor "No", na naslednje "Heineken?" pa dopolnjen "No beer". Ah, ja... Po kokakoli ob ribah, odcapljava do bližnjega resorta, kjer upava na uspeh. In uspeh je prišel kar sam od sebe (no, kelnerca ga je prinesla). Pivo imajo točeno, celo litrice premorejo. Bazen nad peščeno plažo je tudi in pogled preko vsega na Malo. Eno ni nobeno, potem pa nazaj do dingija.

Fare je podobno zanikrno mesto, kot Vaitape na Bora Bori. Kakšna razlika v primerjavi z Uturoo na Raiatei, ki je proti tema dvema prav šik. Nobeno pa se niti od daleč ne more more primerjat z jadranskimi starimi mesti. Bolj tako je, kot če bi prišel v Sarando v Albaniji ali kakšno grško mestoce na manj turističnem otoku. No, vsaj hiš iz valovite pločevine, ki jih je bilo na Kiritimatiju precej, ne vidiva.

Net ne dela. Geslo ni pravo. Pa pojejo telefoni in kljub nedelji se nekdo celo javi in - jasna stvar - ono geslo v SMSu je bilo češkano. Francozi... No, potem se lotiva dela. Saj, če bi vse delalo iz prve, bi itak ostala na barki in delala celo popoldne. Tako sva se vsaj malo sprehodila naokoli. Pravzaprav... Hvala, Francozi!

luna gre spati, midva pa naprej na pot

pristanišče v Fare

cerkve pa imajo poštimane na tem koncu sveta

Huahine otok je zelen in kar zaraščen

glavna cesta v glavnem mestu

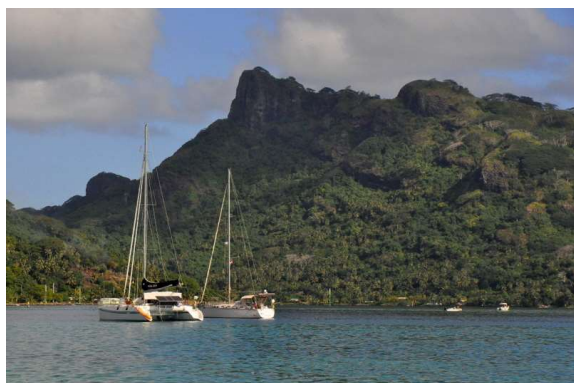
delovne čase v FP imajo pa res neverjetne; še dobro, da ni 5,48 ura in 33 sekund

resort Lapita s hiškami

za zahtevne turiste: ali bazen ali morje s peščeno plažo in reef nekaj metrov stran

Mala na sidrišču pred mestom Fare

palma

pa malo rožic s tega otoka

iz teh plezalk, parazitov delajo material za krila, ki jih nosijo ob plesu; steblo oluščijo, perejo v morju oz. danes bolj s clorox in sušijo

24. junij 2013, ponedeljek

Huahine

Jutranja odločitev je nagla. Nič zajtrka, le maile preveriva in takoj na obalo po rentiča. Prav poceni ni, dobiva pa popust. Iz 100 na 70 evrov. Ampak. Bencina na črpalki ni, jutri zvečer bo. In? Doplačati morava za bencin 15 evrov, da ga teta natoči, ko bo na voljo. Zanimivi popusti, zanimivi... No, če je tako, potem bom pa pavšal za bencin vsaj izkoristil. Na koncu dneva se izkaže, da sva ga res: po otoku, ki premore 60 km cest, sva jih prevozila 120.

Huahine je lep otok, popolnoma poraščen. Če je glavna vas primerljivo (zanikrna) kot Vaitape na Bora Bori, je ostali del neprimerno lepši. Še cesta, takoj ko zapusti Fare, ni več luknjasta in flikana. Flora je izrazito bujna, pravi tropski gozd. Otok z nešteto zalivi, kjer ne veš da si na morju, tako mirno je in vegetacija povsod čisto do vode. Jezero! Še posebej Huahine Iti, ki premore na jugu celo nekaj peščenih plaž s turkiznim morjem, je kar se tiče zalivov čudovit. Tokrat res ni bilo škoda denarja za rentiča.

Prvič v življenju sem videl brzice na morju. Med Huahine Nui in Huahine Iti pod najdaljšim (hja, ...) mostom v Francoski Polineziji morje dere preko reefa. Ampak res, dobesedno dere! Pod najdaljšim mostom je, lahko rečemo v turistični latovščini, največji morski slap v Francoski Polineziji. Premišljuje. Kaj ni morda na eni strani Scila in na drugi Karibda? Kaj je morda imel Homer v mislih Huahine, ko je pisal Odisjeve dogodivščine? Deset let je bluzil po svetu možakar z latinskim imenom Ulises, jasno da je moral priti do pacifika. In če je bil Odisej tukaj, potem so jasno tukaj tudi Herkulovi stebri. In za njimi leži Atlantida, trdi Platon v svojih Dialogih. Da ni Platon pomotoma zamenjal imena in bi moral napisati Pacifida? Mislim, da je bil prav to vzrok, da je še do danes niso našli. Morda pa legenda počiva v globinah onkraj tega otoka? Ali pa kar na pacifiških otokih samih. Izkapanin je tukaj za izvoz. Jasen dokaz! Jaz sem sedaj prepričan, da je tako. In prepričan sem, da sem našel legendarni kraj. Če je lahko Schliemann Trojo, zakaj ne bi jaz Atlantide. Samo še dokažem to svojo hipotezo (mala malica, saj je že skoraj teorija, ne le hipoteza) in postanem slaven. Napišem knjigo, ki bo uspešnica in Anntoine de Archeologier bo lahko mirno živel do konca svojih dni. Mesa finita.

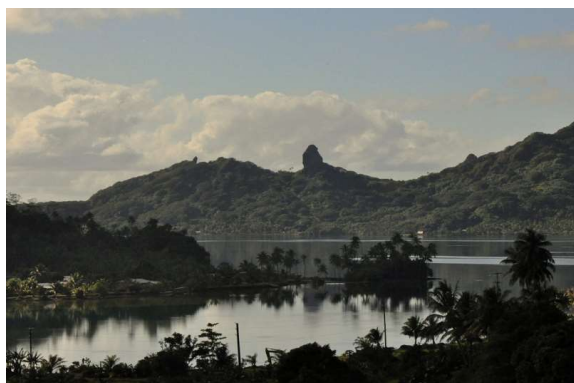
Prvi poskus ogleda vanilijeve farme ne uspe. Nikogar ni, da bi nama jo razkazal. Sva pa zato le ugotovila, zakaj teh farm od daleč na Tahaai nisva videla. Balkanca. To so majhne zadeve, predvsem pa vse pod mrežami. Od daleč jih sploh ni možno videti. Ok, tukaj sva videla kako vse skupaj izgleda, o gojenju sva si pa tako ali tako že prej vse prebrala. Če bo še kje prilika za ogled, jo bova izkoristila, sicer bo pa tudi v redu. Še marae na ogled se postavi in midva nadaljujeva nazaj na Huahine Nui.

Preko prelaza z res čudovitim miradorom na ogled moren v neke vrste bazenu in naprej na farmo bisernic. Bolj pravilno, na štant z biseri sredi morja. Prevoz non-stop s pirogo. Zastonj. Niso pa biseri zastonj, jasno. Ker za prevoz ne plačava nič, se torej spodobí, da plačava za bisere. In plačava. Ve se, kdo je ponosni lastnik nove biserne ogrlice. Jaz nisem.

Še na kavico v luštkan penzionček za reefom ob morju zavijeva in naprej do naslednjega maraeta. In na (odprto) vanilijevo farmo. Spet imamo en kup novih kuharskih sestavin, jasno. Nato pa malo daljši postanek. Muzej. Lepo narejen nad morjem in na obali pred muzejem res veliko kamnov, same maree, poleg table z opisi. Poučno. Sedaj že lahko malo tudi primerjava predenobožne kulte po različnih polinezijskih otokih. Vidi se, da izhajajo iz istega korena. Pri vseh se vse vrti okoli mane. Mana je vseprisotna duševnost, ki se - deduje. Če imaš torej starše z dobro mano, jo imaš tudi sam. V današnjih časih se temu spiritualizmu reče dedovanje in mani se reče denar. Kako domače.

Še ena (zaprta) vanilijeva farma in že sva nazaj v vasici Fare. Ni še noč in kilometre z bencinom imava v ceni, torej se odpeljeva na kosilo. Na sosednji otok, jasno! Dopoldan sva si ogledala lušno oštarijo in popoldne preveriva hrano. Odlična je. Riba v (kako drugače, kot) vanilijevi omaki. Po poznem kosilu pa le vrneva avto in z ogledi smo zaključili.

Še dva piva in koktajla v lokalni oštariji pred dingijem (happy hour, kaj čmo) in nazaj na barko. Čisto tako, rutinsko, preverim vreme. O-la-la! Tole je pa trenutek za akcijo. Vremensko okno se jutri preko dneva zapre. Še včeraj je bilo prognozirano za naslednji dan, pa so danes spremenili. Nocoj je. Akcija, torej. Vse pospraviva, dvigneva sidro in ob sedmih zvečer izplujeva. V noč.

z vrha hriba lep pogled

na drugi strani mostu

347 čevljev dolg most, menda najdaljši v FP

bujno zelenje

eden izmed marae ...

izredno lep muzej

pearl farma: dekle je razložilo ves postopek; sama sem to v živo videla že na Gambiere

včasih samo stojiš in občuduješ te kontrastne barve morja in zelenja

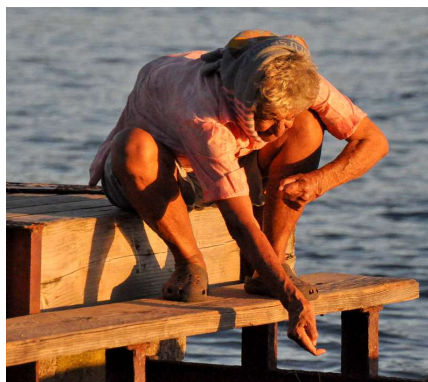
nešteto zalivov

kot znamenitost je bila ob cesti tudi tabla, da imajo v tej vasi zajezene te ribe; kot neke vrste jegulje so bile (fr. aguille .. al nekaj podobnega)

sušenje vanilije; kupila sem vanilijo, ki je še čisto mehka in se kot le taka potem uporablja v kuhinji

mama se trudi ujeti kakšno ribo; pa je kar hitro obupala :(

25. junij 2013, torek

Huahine - Moorea

Skoraj polna luna je še, noč je prijetna. Motor brni. In neha brneti. Kiribaška nafta je končno pošla. Preklopim na francosko in koj nato na veter. Dvignil se je na 3 Bf in kasneje za nekaj časa celo na 4 Bf. Je pa naravnost v nos. In tok tudi. Če plujemo s tremi vozli VMG, sem že kar zadovoljen. Upam, da pristanemo pred nočjo, saj je v ravni črti samo dobrih 80 milj...

Zjutraj veter omaga, spet brni motor. Vse do milje pred Mooreo. Tam neha. Panika! V popolnem brezvetrju skozi reef in nato na sidrišče - težka bo. Mrzlično razmišljam in iščem plan B. Za vsak slučaj še enkrat poskusim prižgati motor, saj bi definitivno moralo biti še nekaj goriva - celo instrument tako meni. Oddahnem si, spet je na sporedu plan A. Sidrana sva v Cookovem zalivu. Če je bil pogled na Mooreo ves čas katastrofalen (kot bi plul proti kateremu izmed egejskih, od meltemija prešibanih, otokov) je pogled na okolico v zalivu vseeno boljši. Vendar niti približno ne podoben čemurkoli na Huahine. Ob zalivu, ki je poraščen do morja, kot se za te otoke spodobi, so domorodske kolibe in penziončki. Okolica na obali je (deloma) lepo urejena, deloma pa, no ja, polinezijska. Na prvo žogo bi dejal, da je edina vrednota Mooree bližina tahitija (10 minut z letalom ali 30 minut z ladjo). Sem je turiste enostavno in poceni strpati, da imaš mir pred njimi. Konec koncev, otok, opevan kot sanjski paradiž južnih morij, skoraj nima plaž. Bazen je pa tudi na krokodilji farmi v Dolenjskih toplicah.

Z dingijem na obalo. Vesna se poda v raziskovanje neznanega, jaz se s kanto nafte (NNNP!) vrnem na barko. Po Vesno se vrnem kasneje, ko bo olepšana prišla od frizerja. Preverim internet in dela. Preverim stanje mojega paketa (onega z rezervnim delom za sprednjo pripono, ki mi ga Sparcraft še kar pošilja) in hočejo imeti (za zastoj, garancijsko robo) sto dolarčkov za špedicijo. Za dve podložki in en kos jekla, ki se itak lomi in imam zadevo sedaj drugače rešeno. Pravzaprav ga niti ne potrebujem več. A se jim blede? V rit naj si vtaknejo podložke ali pa naj jih pošljejo nazaj k materi Franciji. Jaz bom pa tudi poslal Sparcraftu kak mail. To, da pošto dobim po treh tednih od prve korespondence in da moram zato še plačati, take pošiljke res ne morejo imenovati "hitra pošta". In vse skupaj je v eni A5 kuverti.

ribe, banane, sok - prodaja na glavni cesti okoli cookovega zaliva

pozno večerna fotka cookovega zaliva

26. junij 2013, sreda

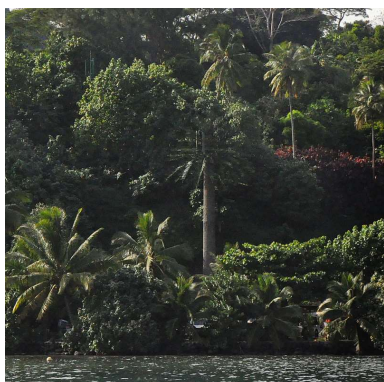
Moorea

Spal sem od mraka do zore. Občutil sem izgubo ene noči, ki sem jo več ali manj preživel za instrumenti, saj je veter ves čas spreminjal smer in jakost. No, zjutraj sem spet čil in zdrav. Oddingiram po bagetke, pozajtrkujeva in nato se Vesna odpravi na ogled otoka, jaz pa se usedem za mašino. Danes so na sporedu Plače. Večjo predelavo podatkovnih struktur moram narediti, da izpolnim majčkeno zakonsko spremembo. Ah, ja, zakonodajalci... Cel dan intenzivno delam in še ne naredim.

Vesna je doživela predvsem štoparijo. Bo že tako, da starejši, ko postajamo, bolj smo spet podobni dojenčkom. Sedaj očitno (spet) prihajamo v razvojno fazo štopanja. Do plenice je še daleč. S tremi različnimi štopodajalci (ej, še vedno živim v svetu plač in delodajalcev) se je peljala in dva sta bila prav prijetna, eden je bil pa Francoz. Zadnja voznica jo je peljala do barke (čeprav ni bila namenjena na ta konec) samo zato, da bi spoznala njenega moža. Tako pravi Vesna. In doda, da je simpatična Polinezijska še samska. Ne vem, zakaj mi te malenkosti ni sporočila po VHF, ne pa da me samo pokliče, naj jo pridem iskat, potem pa skoči v dingi (še nikoli tako urno) in me priganja, da takoj gremo.

Njen izlet do Vaiare s ferijem za Tahiti in nazaj mine brez vidnejših vtisov. Fotka javne plaže pred Sofitelom in nov magnetek je vse, kar ji bo ostalo v spominu od otoka. Ob poti so v glavnem condomiumi. Ne vem zakaj mi je ta ameriška beseda, ki pomeni resort, bolj pri srcu, kot naša. Se mi zdi, da bolj nazorno in pravilneje opiše to vrsto hotela. Iz kondoma se ne da uiti.

Kakorkoli, zvečer je na sporedu BBQ. Danes sva odprla drugo vrečo oglja iz Costcota. Za spremljavo imava bobnanje. V Bali Hai hotelu na obali imajo nocoj polinezijski šov z bobnanjem, petjem in plesom. Ne gane naju (čeprav je le eno dingi postajo stran), sva ga že videla na Bora Bori. Večjega in pristnejšega. Po večerji pa še malo dela in malo neta. Loviva močan signal zelo hitrega (relativno, smo v Francoski Polineziji!) interneta. Zastonj. Tudi čudeži se kdaj pa kdaj dogajajo...

ali med vsemi palmami najdete palmo, ki ni palma ?

z vrha hriba se lepo vidi resort Sofitel

šoferka, ki me je peljala do Vaiare, mi je ustavila na poti, da sem naredila fotko-sama je vprašala, če hočem; res prijazno;

hilitajoči najstniki s katerima sem preživela uro v avtu, medtem, ko je njuna teta vozila in še malo službenih zadev vmes naredila

javna peščena plaža; naprej je sofitel resort

27. junij 2013, četrtek

Moorea

Brez veze dan. Delava. Od jutra do mraka. Spremembe programov so precejšnje, ne toliko v funkcionalnem pogledu, kot v tehničnem. Upam, da jutri ne bom imel mailov čez glavo... Vmes za pavzo Vesna naredi generalko med konzervami in najde eno odprto, eksplodirano. Fižol. Počasi mi postaja jasno, kaj to meni v riti eksplodira, ko ga jem. Če že konzervo raznese... Sam se za pavzo lotim teaka in ga naoljim. Napotek iz Izole, da ga ni potrebno oljiti se je na tem soncu izkazal kot zgrešen. Presušen teak se lušči in z vsakim pomivanjem je bil tanjši.

Sem pa že pred dnevi v turističnem vodiču za Mooreo prebral, da se v Cookovem zalivu, kjer sva sedaj midva, sidrajo v glavnem kruzerice in luksuzne jahte. Ko vse te dni pogledujem naokoli in so v bližini v glavnem podobne barčice, kot je Mala (kar nekje na sredini smo po velikosti), se nikakor ne morem odločiti ali je Mala kruzerica ali luksuzna jahta. Še nekaj dni počakava tukaj, da se situacija zbistri.

Vse te dni je vetrovno (zunaj, ta zaliv je miren in skoraj brez vetra) in ko gledam napoved za naslednje dni, bo tudi vnaprej še tako. Zadnji trenutek sva jo potegnili na vzhod!

ti kolibri so verjetno udomačeni

pisane ribice

kar nekaj bark se je nabralo

zvedavi rak

najbližji resortek je znani Bali Hai; razočaranje: strehe so iz plastičnega materiala ! sramota !

mavrica v Cookovem zalivu

Mala je mala kruzerca - za dve osebi :)

malo pišče se skriva pod mamo Kuro

28. junij 2013, petek

Moorea

Na stara leta bom definitivno pisatelj. Napisal bom Štoparski vodnik po Moorei. Nekateri, bolj izkušeni štoparji od mene, so napisali tudi že boljše vodnike, recimo Štoparski vodnik po Galaksiji. Ampak, jaz sem tudi z malim zadovoljen. In to napisati sploh ne bo težko, le današnje izkušnje s poti do marine in nazaj bom opisal, pa bo. Štirikrat sva prestopila, peljala sva se z mularijo, farmerjem, mamico, ki je hči peljala na plažo in starim rokerjem iz Kalifornije. Vsak je imel svojo zgodbo, še najboljšo stari roker. Pred 45 leti je prišel za par dni z barko sem. In ostal. In danes razmišlja, kako se je svet v vsem tem času spremenil. Čudno? Opisal mi je Mooreo izpred let in moral sem se strinjati, da je bil to lep otok. In oba sva se strinjala, da je tole danes čisto en navaden ej-šit-meeen-ej-krep-meeen. Malo sem pomirjen, da nisem samo jaz nepopravljivi nergač. Če lokalec, bivši jadralec, meni, da bi šel danes raje (če bi imel možnost) na Kribate, Cookove otoke ali celo Tongo, potem bo že nekaj na tem. Še to doda, da je bilo v njegovih časih na Moorei po 40, 50 bark v vsakem zalivu, namesto hotelov je bil gozd in namesto fast foodov odlična lokalna hrana. Real paradise island. Kako je danes na višku sezone lahko ocenim sam. Deset bark še ni bilo nikoli v tem tednu v našem zalivu. Če grem na obalo, je pa tako, kot če bi pristal kje v Mediteranu. Dolgočasno in neinuitivno komercialno. Še v Vodafonove barve pobarvan potniški katameran, kot jih je vse polno Egejsko morje, sva danes videla. Sicer pa, od Družbenih otokov sem itak najmanj pričakoval na celi poti po južnih morjih. Pripravna postaja za popravilo in delo, to da, kaj drugega pa ne. In, seveda, tudi za vzbujati (umetno) zavist pri znancih z omenjenjem imen kot so Bora Bora, Moorea ali Tahiti. Komur je kaj do tega.

Obisk v marini je bil namenski. Davidu sem šel pogledat eno barko, ki bi jo rad kupil tukaj. Pa, ... hmmm ... no, jaz je ne bi. In sem mu to tudi povedal. Je pa marina zanimiva za družine z otroci in tudi kakšna barka, ki bi bila vredna nakupa se najde. Veliko jih je naprodaj, morda tretjina. In v zadnjem tednu, tako sva izvedela od jezične učiteljice, jih je kar nekaj menjalo lastnika. Poleg marine je luka. Taka, resna. Prva resna luka za ferije po Kanarih, če ne celo po Mediteranu. Dostop do centra Papeeteja je zelo enostaven, če imaš 25 evrčkov v žepu pred potjo in jih nimaš več, ko se vrneš.

Popoldne prebediva v Bali Hai Clubu, ob pivu in vodi. Prventiva dehidraciji. Prevetiva je vedno boljša, kot kurativa, tako so nas učile že babice. Vesna tokrat ne pije piva. Po oddihu pa nazaj na barko in na večerjo, za večerjo je riba na žaru. Bonet. Tako se imenuje, nobene veze nima z netom (ki pa tudi bo, jasno). Svež ulov v lokalni ribarnici. Porcijska je bila, zato jo je Vesna kupila samo polovico. Nocoj sva pojedla eno četrtno od te polovice... Po tako obilni večerji se tudi plan A skrivnostno spremeni v plan B. Delo lahko počaka do jutri. Še kar nekaj stvari je sicer za narediti do Anitinega rojstnega dne, ko se zakoni menjajo. Hja, eni ga za rojstne dneve žurajo, drugi pa zakone menjavajo. C'est la vie. Bom pa zato jutri bolj intenzivno počel službene stvari, there's no free lunch and no magic.

marina v Vaiare

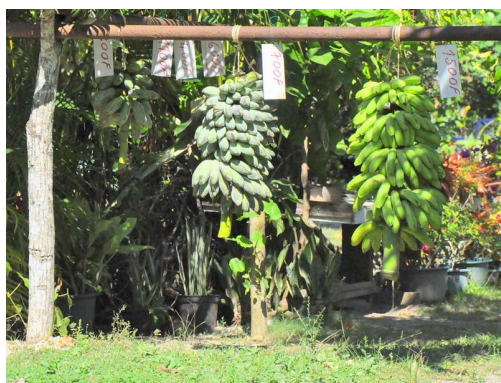
ena oldtimerka je bila prav luštna

ene palme so zelo debele in visoke

takole ob hiši prodajajo kar pridelajo oz. jim narava sama podari

svetlozelene - tadrage - so za jesti; temnozeleni pa za kuhanje - prodajajo pa samo v kosu, tako ,da bi morala odpreti štant, da bi prodajala banane in obdržala za sebe tistih nekaj banan

uaaa.... vodafone reklama? neverjetno

nekateri so si v morju naredili kar žurko

za reefom je čisto mirno morje

enkrat štopam jaz, drugič kapitan - tokrat Tone z mercatorjevo vrečko polno ananasov ... spet je bil nosač

pisanje štoparskega vodnika po Moorei v Bali Hai kafiču

kupila pol ribe, pa jo je po filiranju še vedno toliko...

29. junij 2013, sobota

Moorea

V vsaki državi je kulturno in spoštljivo (in ponekod celo zakonsko določeno), da se pod desni križ obesi njihova zastava. Je pa običajno s tem povezana težava. Zastave sploh ni enostavno kupiti, če tega ne storiš do časa. Tako mi je prijatelj enkrat zaupal, da on obesi kar nekaj podobnega, če nima prave. Hmm... namesto slovenske, obesiš slovaško ali celo rusko zastavo in vpluješ v Portorož? Nekako ne bi bil najbolj srčno sprejet med domačini, se mi zdi. Nekaj podobnega že nekaj dni opazujem pri sosedih, Amijih (jasno). Namesto polinezijske, so obesili avstrijsko zastavo. Saj sta si podobni, le polinezijska ima dodatno med rdečima črtama na belem traku grb. Pih! Nepomembno? Amiji, Amiji, v svoji nadutosti bi obesili vsaj francosko, če že polinezijske nimate. Najbrž pa tudi francoske nimajo (le od kod jim avstrijska?), saj ko sva v West Marine na Havajih kupovala zastave, so imeli samo - karibske. Zakaj? Take so jim dostavili. In koliko jih prodajo? Do sedaj niso še nobene. Jasno, iz Havajev do Karibov vodi pot preko Pacifika, mimo Avstralije, preko Indijskega oceana, ob Južni Afriki (ali mimo Somalije skozi Rdeče morje in Mediteran - za pustolovce) pa spet preko oceana, tokrat Atlantskega. Nekaj deset tisoč milj. In nekaj let (če ne divjaš). Zastave za Karibe res še ne bi kupoval na Havajih.

Še včeraj je bilo prstov ene roke preveč, da bi preštel vse barke v zalivu, danes nas je za devet rok. In skoraj vse so vplule v dveh urah. Četita koraka. Pravi pretep za sidrišča se je razvil. Prav hecno. Moram jutri malo pobarati sosede, kaj je vzrok temu množičnemu romanju na Mooreo. Pa, če bi bili lokalci s Tahitija, bi še razmel, tako so pa Italijani, Nemci, Kanadčani, Američani, ... Odkod vsi naenkrat?

Kaj sem počel danes, sem (zavestno) pozabil. Vesna se sprehodi na Belverede. Pove, da je pot do tja zelo lepa, skozi globok gozd pelje, sam razgled pa ni kaj posebnega. No, ni slabo, se popravi, ni pa nič drugače, kot drugi podobni razgledi. Ne glede na to, da v vodiču piše da je to "probably the most spectacular view on the world". Hja, Carlsberg je tudi "propably the best beer on the world". Probably. Na hrib prileze, na hribu ni oštarije, ni kafiča, ni štanta, ni nič. Litrico vode je imela spravljeno v denarnici v papirni obliki. Ampak, papirja se brez kafiča ne da piti. Rešitev je znana. Štop. Pa ne do oštarije, kot bi bilo pričakovati, ampak k štopodajalki osebno domov. Še lističa ni potrebno dati za vodo. Niti ne za (narabutano) papajo. Večerja je odlična, riba z rižem v sladki papajini omaki. Za spremljavo pa lahko gledava in poslušava dogajanje na ukulele festivalu. Danes se dogaja na več koncih Mooree. Midva spremljava tega v Bali Hai Clubu. S primerne distance. Na barki je ravno prva glasnost.

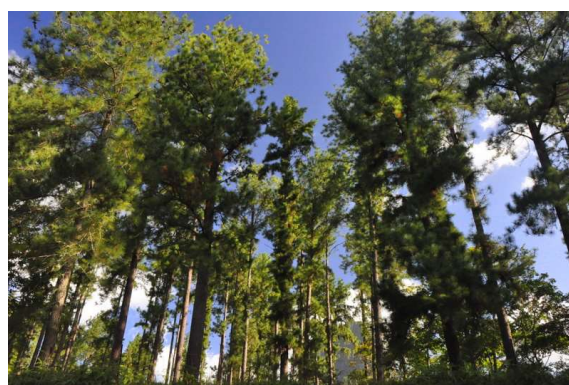
peš po Route des Ananas

ogromno ananasovih polj

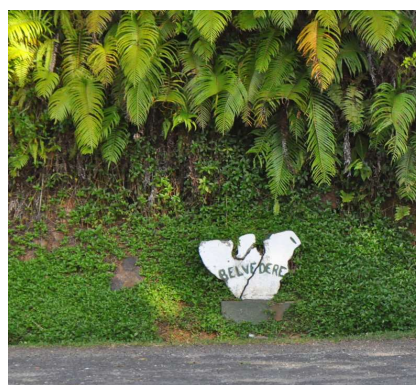
ob poti razgibana narava

k sreči se je del poti do Belvedere odvijal v gozdu; veliko borovcev

tako rožo sem nekoč imela doma v lončku...no veliko manjšo

in po dveh urah pešačenja v hrib -končno belvedere

vrhovi so pa bolj za plezalce

pogled na Cookov zaliv - danes se je nabralo ogromno bark; menda neko srečanje jadralcev

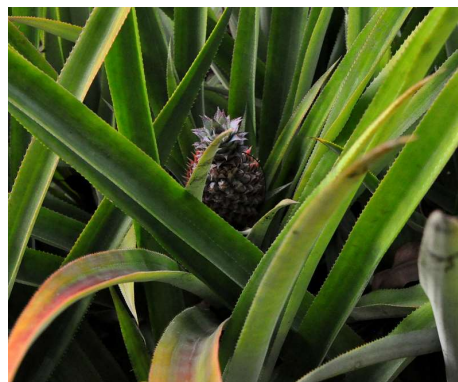
na levi strani Oponohu zaliv, na desni pa Cookov zaliv; žal sem bila pozno popoldne in ni bil pravi timing za fotkanje

polinezijka je bila tako prijazna in me je dve tretjini poti peljala z avtom; še dobro to, ker drugače bi hodila po cesti v temi; pa še dva litra vode mi je podarila; res prijazna

pa še nekaj fotk z ananasi

malo premajhen ananas je še bil, da bi se ga splačalo rabutati; sem pa zato malo kasneje dve majhni papaji, zeleni, da sem imela za večerjo; trgovine so bile danes zaprte zaradi nekega praznika al kaj vem kaj...

30. junij 2013, nedelja

Moorea - Tahiti

Frišnih bagetk se ob nedeljah ne je - tako so mi razložili na Mobilu. Škodijo zdravju. Aja? Bomo pa včerajšnje, saj jih lahko popečemo, sedaj ko imamo kiribaški plin. Opazujeva okolico. Tistih trideset-in-toliko bark, udeleženske Tahiti-Moorea Randevouza so. Danes je nasporedu tekmovalni dan. Zjutraj je zato pred Bali Hai Clubom parkiranih prav toliko dingijev in posadke tekmujejo - v veslanju pirog. No, da kakšna ne obtiči vsa zadihana sredi zaliva, je pametni organizator v vsako pirogo posadil še po dva domačina. Vsaj nekaj jih bo veslalo.

Jutro je delavno. Nekaj mailov je bilo, en program sem moral še dodelati, enega popraviti in ura je bila enajst. Ali sva tukaj še nekaj dni al na Tahitiju, vprašanje je sedaj. Odgovor, na Tahitiju, nama je ljubši. Le dvanajst milj od tukaj je.

Dvanajst milj ja, v ravni črti. Prevedeno na plovbo v veter, val in tok, pomeni to trideset! Kakorkoli, ob štirih popoldan sva bojana pred marino Taina na Tahitiju. Na obalo se nama ne da. Manjana. Pogled je pa ... kot bi bil v Portorožu. Le morje je tu lepo. Mislím, voda je lepa, čista. Sicer je pa popolnoma zasvinjano z barkami. Česa takega nisem videl od Saint Maartena na Karibih dalje. Takole na hitro: kakih 400 nas je sidranih ali bojanih.

Dogajanje na reefu je burno. Nedelja je in pol Papeeteja se zabava. Eni so si pripeljali plavajoče vikendice in imajo svojo verzijo Bali Hai. Zvečer jih pa odpeljejo nazaj na bojišče. Na parking, torej. Drugi so preveslali sto metrov široko laguno. V kanuju ali pa stoje na peddle dili. Ali pa preplavali. Tudi gliserjev vseh velikosti je v laguni (nežno rečeno) preveč. In prehitri so. Se posebej skuterji. Vožnja od vhoda v laguno do bojišča je precej triki. Ne glede na veliko tablo, kjer piše velocite limitate. Jaz sem nekako uganil, da to pomeni speed limit, domačini, vsaj tako meni izgleda, tega ne razumejo. No, vse to je le za uvod. Prvak ulice je (brez konkurence v bizarnosti!) mojster, ki je sredi reefa v do kolen segajoči vodi postavil - roštilj. Weber-like na meter in pol visokih treh nogah. Tak, ortodoksni, na ogle. Zakuril ga je malo prej in se ravno spravil h peki, ko sva plula mimo. Bravo! Bravisimo!

Midva tokrat ne roštiljirava. Že tretji dan zapored jeva bonet, danes v vanilijevi omaki. Riba je spet odlična, net bo pa bolj švoh, ne glede na to, da se lahko priklopiva na dva operaterja skozi šest dostopnih točk. Čisto na reefu sva na zadnji prosti boji, razdalja do anten je precejšnja. Brez repetitorja na Mali itak ne bi šlo.

dinghi parking pred Bali Hai je prebukirano

pozor...zdaj ! gremo kajaki !

še zadnji pogled na Cookov zaliv na Moorei; res miren in tudi pogled je lep; le za kopati mi v tem zalivu nekako ni bilo

zvečer so prišli parkirati na bojo oštarijo

pogled na tako poln zaliv bark pred marino Taina ; take gužve že dolgo nisva videla